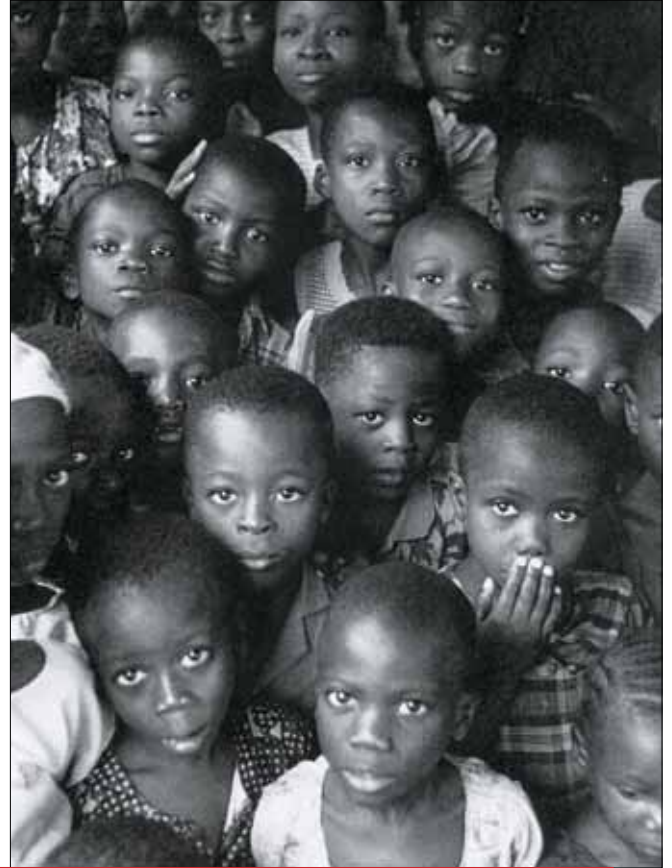

Respekt for Menneskeliv

RFM

www.rfm.dk

Befolkningspolitik

teorier, myter & kendsgerninger

Bogen er gratis. Du kan downloade den fra RFM's hjemmeside: www.rfm.dk
Du kan også bestille papirudgaven på RFM's sekretariat: tlf. 5576 7652
eller på info@rfm.dk

Tekst og layout: Torben Riis

© RFM og Torben Riis 2021

Den gale er ikke et menneske, som har mistet sin forstand. Den gale er et menneske, som har mistet alt, undtagen sin forstand.

G.K. Chesterton: *Orthodoxy (Fritænkeri og rettroenhed)*

Den eneste, der har ret til at tage liv, er ham, som skabte det. Ingen anden har den ret, hverken moderen, faderen, lægen eller nogen offentlig myndighed, konference eller regering... Gud har skabt en verden, der er stor nok til alle dem, han ønsker skal fødes. Det er kun vores hjerter, der ikke er store nok til at ønske dem og tage imod dem.

Af Moder Teresas budskab til FN's befolkningskonference 1994

Den blinde forvisning om, at vi er nødt til at gøre noget ved andre menneskers formeringsadfærd, og at vi måske kommer til at gøre det, hvad enten de bryder sig om det eller ej, hidrører fra den antagelse, at verden tilhører os, som så dygtigt har udtømt dens ressourcer, og ikke de andre, som ikke har gjort det.

Germaine Greer i "Køn og skæbne", Gyldendal 1984

Først et par ord om katastrofeteorier

Et tidligt eksempel på en katastrofeteori finder vi hos aztekerne i Sydamerika. I Nationalmuseets skrift "Den hvide gud og mennesker i Latinamerika" fra 1973 kan man læse, at det i aztekernes rige tilbage i 1300- og 1400-tallet var enhver krigers hellige pligt at tage fanger, som skulle bruges til de daglige menneskeofringer på dobbeltpyramidens top i hovedstaden Tenochtitláns centrum.

Under selve offerhandlingen blev fangen strakt ud på ryggen oven på en svagt buet sten. Fire præster holdt ham fast i arme og ben, mens en femte åbnede hans bryst med en obsidiankniv, rev det endnu bankende hjerte ud og lagde det i en skål for at ofre det til guden.

Den slags blodige kulthandlinger opfatter vi i dag som barbariske og meningsløse, men set med aztekernes øjne gav de god mening. Deres religiøse tradition fortalte dem nemlig, at verden var gået under fire gange i en naturkatastrofe, der havde udslettet hele menneskeheden. Guderne havde hver gang været nødt til at genskabe verden, og den sidste gang, det var sket, forvandlede en af dem sig til den sol, som vi nu kan se på himlen.

Men dermed var problemet ikke løst. Solguden skulle have næring i form af menneskeblod for at kunne bestå. Derfor måtte tusinder af krigsfanger gå den tunge gang op til pyramidens top, for at man kunne afværge en ny global katastrofe. Logikken bag denne katastrofeteori var ganske besnærende: "Skåner vi ofrene, vil jorden gå under, og så vil ofrene alligevel miste livet sammen med os andre. Altså er vi nødt til at ofre de få for at redde de mange."

Når vi alligevel ikke kan skrive under på denne konklusion, skyldes det naturligvis, at den bygger på en påstand, som ikke står for en nærmere prøvelse. Med andre ord: Aztekerne ofrede tusindvis af menneskeliv på et falsk grundlag, men vel at mærke *i den gode sags tjeneste*.

Med disse ord er vi nået frem til, hvad denne bog handler om. Kort fortalt:

- om, at man i USA og i en række europæiske lande i den første halvdel af 1900-tallet, iværksatte eugeniske (racehygiejniske) projekter, der byggede på uholdbare raceteorier, ud fra ønsket om at skabe en ny generation af begavede og velfungerende mennesker,
- om, at projektet indebar systematiske tvangssterilisationer af dem, der ikke levede op til de nye idealer,
- om, at projektet i anden halvdel af 1900-tallet bredte sig fra England og USA til andre lande, og at de regeringer, som bakkede op om projektet, og de organisationer, som blev dannet for at implementere det, herefter koncentrerede sig om at lægge pres på den 3. verdens lande for at begrænse antallet af fødsler – *stadig i den gode sags tjeneste og stadig på et racistisk grundlag*,
- og om, at disse organisationer især efter legaliseringen af fri abort i 1970'erne udviklede sig til pengestærke koncerner, der i årtier har modtaget og stadig modtager finansiell støtte fra de fleste regeringer i den vestlige verden – uanset, at de stadig bygger på den darwinistisk inspirerede forestilling om, at vi i Vesten har både ret og pligt til at diktere den 3. verdens lande, hvordan de skal indrette deres familieliv... og om meget mere, som det politiske establishment og de toneangivende medier ikke synes, du skal vide noget om.

Jo flere vi bliver,
jo mindre bliver der
til overs til hver
enkelt af os.

Thomas Robert Malthus (1766-1834)

Frygten for en sultkatastrofe

Den første katastrofeteori om befolkningsudviklingen i nyere tid blev lanceret af den engelske anglikanske præst, økonom og demograf Thomas Malthus. I sin bog *An Essay of the Principle of Population* (1798) advarede han om, at produktionen af fødevarer i England i det lange løb umuligt ville kunne holde trit med befolkningstilvæksten. En fremtidig mangel på fødevarer, forudsagde han, ville få priserne til at stige og dermed udhule reallønnen. Det ville i sagens natur især ramme de dårligst stillede og i sidste ende føre til en sultkatastrofe.

Sådan kom det som bekendt ikke til at gå. Hvorfor ikke? Fordi Malthus' teori stod og faldt med den forudsætning, at summen af de samfundsskabte goder ville forblive nogenlunde den samme, mens befolkningstallet ville fortsætte med at stige. Men allerede i begyndelsen af 1800-tallet var mekaniseringen af landbruget i England kommet i gang som et af resultaterne af industrialiseringen.

Det ændrede i væsentligt omfang det grundlag, hans teori var bygget på, og endte således med at gøre hans forudsigelser til skamme.

Kort sagt, Malthus forudså ikke:

- at landbrugsudbyttet ville stige mærkbart
- at industrialiseringen ville skabe øget velstand
- og heller ikke, at befolkningstilvæksten ville aftage i takt med den stigende velstand.

Malthus, som personligt var modstander af enhver form for fødselskontrol, anbefalede i første omgang, at man for at løse problemet skulle overtale folk til at gifte sig i en senere alder og samtidig få dem til at undlade at sætte børn i verden uden for ægteskabet. Men da han sandsynligvis må have indset, at et sådant initiativ næppe ville kaste imponerende resultater af sig, foreslog han efterfølgende, at man skulle gribe til helt anderledes drastiske midler for at begrænse befolkningstilvæksten:

"Alle børn, der fødes, ud over hvad der kræves for at holde befolkningstallet på et ønskeligt niveau, bør nødvendigvis gå til grunde, medmindre der bliver skabt plads til dem, ved at voksne mennesker dør ... Derfor bør vi – i stedet for tåbeligt og nytteløst at forsøge at lægge hindringer i vejen for den naturlige dødelighed – tværtimod understøtte den.

Og hvis vi frygter igen at blive hjemsøgt af den forfærdelige hungersnød, bør vi ihærdigt fremme de andre måder at dø på, som vi kan få naturen til at fuldbyrde. I stedet for at anbefale de fattige renlighed, burde vi opfordre dem til det modsatte. I vore byer burde vi gøre gaderne smalle og stoppe flere mennesker ind i husene for at lukke pesten ind igen. På landet burde vi bygge vores landsbyer i nærheden af stillestående vandhuller og især fremme bosættelser i sumpede og sundhedsfarlige områder. Men fremfor alt burde vi kassere særlige midler mod smitsomme sygdomme og holde velmenende, men vildførte mennesker nede, som mener at gøre menneskeheden en tjeneste ved at udkaste planer for helt at udrydde bestemte dårligdomme.”¹

Set med nutidens øjne er det nærmest ubegribeligt, at man således har kunnet tale for at nægte de svageste i samfundet enhver form for hjælp, og tilmed direkte har kunnet foreslå at fremskynde deres død. Det siger noget om mentaliteten blandt de toneangivende på den tid.

Det skal dog tilføjes, at mange af Malthus’ præstekolleger reagerede på hans udtalelser ved at betegne dem som en krænkelse af næstekærlighedsbudet – såvel som af almindelig sund fornuft. Men det ændrede ikke ved, at hans teorier vandt indpas i den engelske overklasse, som typisk frygtede, at de lavere klasser i kraft af deres stigende antal skulle få større indflydelse i samfundet. Derfor bidrog man i velhavende kredse økonomisk til, at *Essay of Population* kunne udkomme i ikke færre end 6 oplag fra 1798 til 1826.

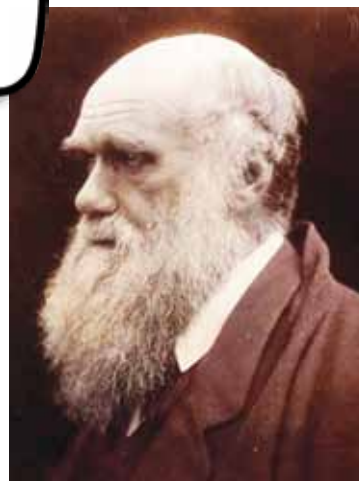
Imidlertid fortsatte industrialiseringen som allerede nævnt med at ændre livsbetingelserne for befolkningen. I løbet af 1800-tallet steg den gennemsnitlige levealder, ligesom den almindelige sundhedstilstand blev mærkbart forbedret. Med andre ord: Gassen sivede lige så stille ud af den ballon, Malthus havde pustet op. Men Charles Darwin skulle et halvt århundrede senere levere et nyt og tilsyneladende bedre videnskabeligt underbygget rationale for at legitimere Malthus’ planer om fødselskontrol.

De klogeste og stærkeste overlever, de svageste dør. Det er årsagen til, at vi har udviklet os fra aber til mennesker.

Evolutionsteorien og dens følger

Den engelske naturforsker og geolog Charles Darwin udgav i 1859 sit hovedværk "Arternes oprindelse", hvor han hævdede, at alle arter af levende væsener nedstammer fra fælles forfædre, og at de har udviklet sig til det, de er nu, i kraft af *evolutionen*.

Den mekanisme, der driver evolutionsprocessen, er ifølge Darwin "den naturlige selektion" (udvælgelse). Den består i, at de individer, der både mentalt og fysisk er stærkest og således har lettest ved at tilpasse sig til omgivelserne, lever længst og derfor også får længere tid til at formere sig end deres mindre heldige artsfæller. På den måde sørger naturen til stadighed for, at der bliver færre svage individer med "dårlige" arveanlæg i hver ny generation og flere af de "bedste" individer.

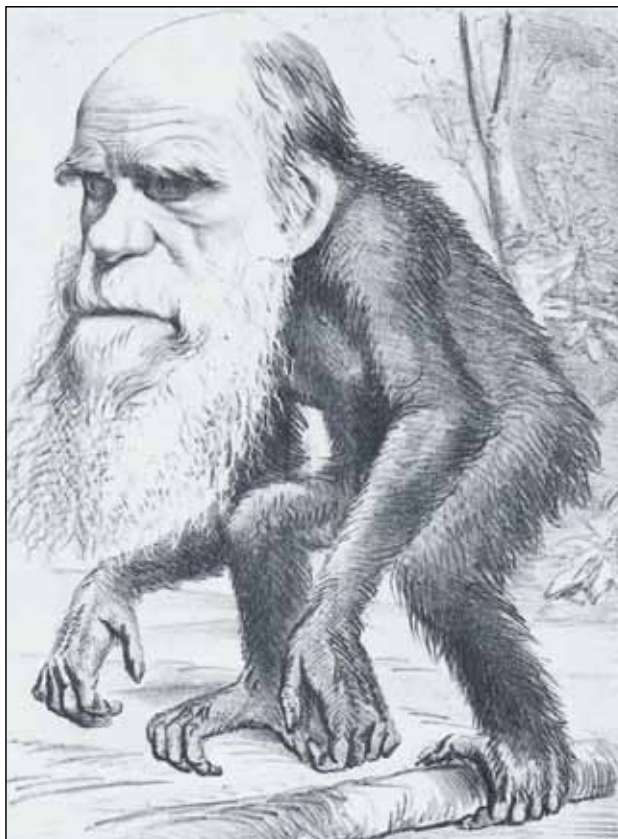
Charles Darwin (1809-1882)

1. Citeret fra Allan Chase: *The Legacy of Malthus: The Social Costs of the New Scientific Racism*, New York 1977).

Teorien vakte postyr i samtiden især i kristne kredse. Det var der flere grunde til. For det første, at den på forhånd udelukker eksistensen af en skabende Gud ved i stedet at forklare menneskets tilblivelse som et resultat af tilfældige processer i naturen ("den naturlige selektion").

Dernæst, at den stiller os over for et menneskesyn, hvor mennesker ikke blot er mennesker med de forskelligheder, de nu engang er født med eller har tillagt sig i løbet af deres liv. Hele menneskeheden er ifølge Darwin under konstant udvikling, *således at der altid vil være menneskeracer, der befinder sig på forskellige udviklingsstadier.*

Det synspunkt gør Darwin udførligt rede for i sin bog "Menneskets afstamning" (1871) ved at henvise til "den naturlige selektion", hvor det enkelte individs evne til at tilpasse sig til omgivelserne er afgørende for dets overlevelse. Men da omgivelserne langt fra er de samme overalt på jorden, siger det sig selv, at menneskenes udvikling aldrig kan have været og stadig ikke er den samme overalt i denne verden. Eksempelvis kan udviklingen i de områder, hvor det har været relativt let at overleve, ikke være foregået i nær det samme tempo som på de steder, hvor de naturlige omgivelser har gjort hver dag til en kamp for overlevelse og dermed konstant udfordret menneskene til nytænkning.

Denne karikaturtegning af Darwin fra 1871 – året, hvor han udgav bogen "Menneskeslægten afstamning" – vidner om, at hans forklaring ikke uden videre blev accepteret af alle i samtiden.

Darwin og socialdarwinismen

Hermed var grunden lagt til den såkaldte socialdarwinisme, som i hovedsagen byggede på forestillingen om, at menneskeheden kan opdeles i mere eller mindre intelligente racer, og at et menneskelivs større eller mindre "værdi" afhænger af dets samfundsmæssige nytte.

I den sammenhæng er det interessant at bemærke, at Darwin betragter den naturlige selektion som et *ubetinget gode*, en "forædling" af menneskeracen – hvor forædlingen tilsyneladende kun består i evnen til at overleve. Det baner efterfølgende vejen for det synspunkt, at ethvert menneskeligt indgreb, der lægger hindringer i vejen for, at naturen kan "gå sin gang", såsom hjælpeforanstaltninger til gavn for syge og fattige, er et lige så *ubetinget onde*. Det var, hvad Malthus gav udtryk for – jfr. citaterne på side 4 og 5 – og, som vi senere skal se, præcis det samme synspunkt, der dukker op igen og igen hos Darwins efterfølgere.

Tilbage står spørgsmålet: Kan en person med et skrøbeligt helbred ikke være "ædel" eller nyttig for samfundet? Eller omvendt: Kan en velhavende, flittig, begavet og arbejdsom person med et robust helbred ikke lige så sandsynligt vise sig at være en belastning for sine omgivelser og i givet fald for hele samfundet? Med andre ord: Darwins og darwinisternes begreber om, hvad der var godt eller ondt, var mildt sagt lige så primitive, som de var frastødende.

Ikke desto mindre er der fortsat mange, der nægter at se sammenhængen mellem Darwins evolutionsteori og socialdarwinismens promovring af befolkningskontrol. I stedet klamrer de sig til myten om, at Darwin slet ikke tænkte i sådanne baner, men udelukkende var optaget af de rent videnskabelige aspekter af sin forskning.

Derfor skal vi nu – i et forfængeligt håb om at begrave denne myte én gang for alle – se nærmere på, hvad han faktisk skrev i "Menneskets afstamning" om netop disse spørgsmål. Her besværer han sig i første del, kapitel 5, over, at samfundet ofrer ressourcer på at holde liv i handicappede og svage mennesker (*fremhævelserne er mine*):

"Hos vilde bliver de svage på legeme eller sjæl hurtigt udryddet, mens de, der overlever, som regel befinder sig i en udmærket helbredstilstand. Vi civiliserede mennesker gør derimod alt hvad vi kan for at standse udryddelsesprocessen. Vi bygger asyler for de gale, for krøblingerne og de syge. Vi vedtager love til gavn for de fattige, og vore læger sætter al deres viden ind på at redde hver enkelts liv indtil det sidste åndedrag. Der er grund til at antage, at vaccinationer har reddet tusinder med et svagt helbred, som tidligere ville være bukket under for kopper. På den måde kommer de civiliserede samfunds svagere medlemmer til at efterlade sig afkom. Ingen, som har beskæftiget sig med husdyravl, vil betvivle, at dette må være yderst skadeligt for menneskeracen."

Endnu ikke overbevist? Så læs dette citat fra side 173 i samme kapitel, hvor mennesker rubriceres efter kriterier, som næppe kan kaldes videnskabelige:

"En yderst vigtig hindring for at forøge antallet af mennesker fra en højere klasse i civiliserede lande er blevet påvist af Mr. Greg og Mr. Galton, nemlig den kendsgerning, at de meget fattige og ubesindige, som ofte er fordærvede af deres lastefulde liv, så godt som altid gifter sig tidligt, mens de fornuftige og sparsommelige, som i almindelighed også på anden måde er dydige, gifter sig sent i livet, for at deres børn kan vokse op under økonomisk betryggende forhold.

De, som gifter sig tidligt, avler inden for en given tid ikke blot et større antal generationer, men, som dr. Duncan har påvist, avler mange flere børn. Ydermere er de børn, som fødes af unge mødre, større og stærkere og derfor mere livsduelige end dem, der fødes på et andet tidspunkt. Således er de ubesindige, degenererede og ofte ryggesløse medlemmer af samfundet mere tilbøjelige til at formere sig hurtigere end de samvittighedsfulde og i almindelighed dydige medlemmer. Eller som Mr. Greg udtrykker det: "Den ubesindige, snaosede, uambitiøse irer formerer sig som en kanin, mens den sparsommelige, forudseende, karakterfaste, ambitiøse skotte med sin urokkelige moral, sin åndfulde tro og sin skarpe intelligens lever sine bedste år i kamp og cølibat, gifter sig sent og efterlader sig få børn.

Hvis vi forestiller os et land, som oprindeligt er befolket af tusind saksere og tusind keltere, så vil efter omkring tolv generationers forløb de fem sjattedele af befolkningen være keltere, mens de fem sjattedele af ejendommene, magten og intelligensen vil tilhøre sakserne, som kun vil udgøre den resterende sjattedel af befolkningen. I den evige kamp for overlevelse vil det være den underlegne, dårligst udrustede race, der vil være flest af – ikke i kraft af dens gode egenskaber, men i kraft af dens svage sider."

Læg mærke til, at Darwin i det øverste citat kalder "den naturlige selektion" for "udryddelsesprocessen" og endvidere sidestiller husdyravl med menneskers familieplanlægning ved at påstå, at det, man foretager sig med avlsdyr, uden videre må kunne anvendes på mennesker. Læg også mærke til, at han i det næste citat blandt andre henviser til sin halvfætter Francis Galton, der hørte til de mest fremtrædende fortalere for socialdarwinismen (se side 9), og refererer til ham som en videnskabelig autoritet, når han eksempelvis skriver "påvist af Mr. Greg og Mr. Galton".

Der er således ingen tvivl om, at Darwin var overbevist om, at de hvide racer, især de europæiske, befandt sig på et højere udviklingstrin end de farvede. At han udarbejdede et "racehierarki" foruden lister over raceforskelle (baseret på hud-, øjen- og hårfarve) peger i samme retning.

Men hvad nu, hvis Darwin havde ret i, at vi slet og ret er et produkt af tilfældige processer i naturen?

Det korte svar er: Det er der efterhånden ikke meget, der tyder på. I de seneste årtier har man i takt med udviklingen af den moderne molekylærbiologi fået et stadigt mere præcist indblik i, hvordan ændringer i de arvelige anlæg foregår – en forskning, som vel at mærke ikke har kunnet bekræfte Darwins evolutionsteori.

Allerede i slutningen af 1950'erne kunne den franske genetiker Jérôme Lejeune, som opdagede det ekstra kromosom trisomi 21, der forårsager Downs syndrom, påvise, at det ikke, som darwinisterne troede, var en form for degeneration, nærmere bestemt et tilbagefald til et laverestående udviklingstrin, men udelukkende skyldtes en kromosomafvigelse – og altså ikke færre eller dårligere arveanlæg. At man har kaldt følgerne af trisomi 21 for "mongolisme", taler sit klare sprog om, at darwinisternes fortolkning af fænomenet alene bygger på, hvad man kan iagttage med det blotte øje – i dette tilfælde, at personer med trisomi 21 blandt andet kan kendes på, at de har skrå øjenspalter og et rundt ansigt og således ligner folk fra Mongoliet. Dermed når man frem til en konklusion, der som nævnt er bevisligt ukorrekt – og desuden racistisk, fordi den bygger på opfattelsen af, at mennesker i Mongoliet befinder sig på et lavere udviklingstrin end eksempelvis hvide europæere.

Den seneste forskning har vist, at mutationer som hovedregel bevirker, at organismer går til grunde eller i sjældne tilfælde mister gener og på den måde bliver mere modstandsdygtige – i begge tilfælde en proces, der bevæger sig i den modsatte retning af, hvad Darwin mente.

Det bekræfter, hvad man længe har vidst, nemlig, at de små mutationer, som Darwin kendte til, *ikke er i stand til at skabe nye arter*. De kan kun forklare de ændringer, der løbende sker *inden* for den enkelte art, sådan som vi kender det fra husdyravl, hvor man er i stand til at forædle, det vil sige fremelske bestemte egenskaber hos f.eks. hunde eller eksportgrise – men ikke hvordan arterne er opstået, sådan som titlen på hans første bog frejdigt påstår.

Forklaringen på det er, at de forskellige arters gener er placeret i vidt forskellige mønstre, således at to arter – uanset hvor mange gener de har til fælles – ikke er i stand til at få børn med hinanden. Det ville kræve en helt anderledes gennemgribende "ommøblering" af de arvelige anlæg – en proces, som man ikke har evidens for nogensinde skulle være forekommet i naturen.

I dag ved vi også, at hver enkelt art er opstået på én gang, således som det skete i *den kambriske eksplosion*, hvor mange dyrearter pludselig opstod, uden at nogen har kunnet forklare hvorfor. Darwin indrømmer da også i "Arternes Oprindelse", at han er klar over, at "mange af de store grupper i dyreriget er opstået pludseligt". Det ser han forståeligt nok som "et alvorligt problem", fordi det ikke kan forenes med hans teori om en langsom gradvis udvikling. Derfor måtte han nøjes med at håbe på, at fremtidens arkæologer ville finde tilstrækkeligt mange forsteninger af de formodede mellemstadier. Dem venter vi stadig på.

Og hvad er så konklusionen og dermed svaret på overskriftens spørgsmål?

For det første, at Darwins mere end 160 år gamle teorier ikke har kunnet modstå tidens tand. Men endnu vigtigere i vores sammenhæng: at det darwinistisk inspirerede menneskesyn ikke desto mindre fortsat spiller en væsentlig rolle som "videnskabeligt" alibi for den vestlige verdens fortsatte forsøg på at gennemtvinge befolkningskontrol i den 3. verden. Gør vi stadig det? Javist. Forskellen er blot, at hvor man før kaldte en spade for en spade, hedder det nu bistands-hjælp og forsvar for kvinders rettigheder.

Det vender vi udførligt tilbage til, når vi når frem til tiden efter 2. Verdenskrig.

Socialdarwinismen – fra raceteori til racehygiejne

Selvfølgelig får kloge
forældre kloge børn
og dumme forældre
dumme børn.

Francis Galton (1822-1911)

Blandt de første, der så mulighederne for at overføre Darwins teorier til det samfundspolitiske område, var hans halvfætter sir Francis Galton, som blandt andet satte sig for at undersøge forholdet mellem arv og miljø.

Det gjorde han for at få bekræftet sin mistanke om, at de arvelige egenskaber, forældre videregiver til deres børn, spiller en langt større rolle end påvirkninger fra miljøet. Det, han især ville finde beviser for, var, at svagt begavede forældre – herunder alkoholiserede og /eller kriminelle personer – typisk overfører deres uheldige egenskaber til næste generation.

Galton var en velhavende mand, som derfor både kunne bruge al sin tid på at fordybe sig i studier, der havde hans interesse, og iværksætte undersøgelser. Det var ham, som fandt på betegnelsen "eugenik" [græsk: *eu* (god) + *genos* (slægt)], som han definerede således:

"Eugenik er studiet af en række faktorer under samfundets kontrol, som kan forbedre eller forringe kommende generationers fysiske og åndelige egenskaber".

Sit materiale fik han ved at lade en hær af studenter fra en række europæiske lande indsamle stamtavler, der skulle bevise, at sygdomme og kriminelle tilbøjeligheder blev nedarvet i familierne, og samtidig bekræfte, at alle disse handicaps kunne føres tilbage til ét enkelt gen. Det materiale, der blev indsamlet, kunne imidlertid ikke føre til sådanne konklusioner, men det så datidens læsere, som var tilfredse med at se deres fordomme bekræftet, stort på.

Galton havde ikke noget præcist svar på, hvad man kunne gøre for at forhindre mennesker med "dårlige" arveanlæg i at sætte børn i verden – kun et håb om, at en dybere forståelse og bredere accept af Darwins evolutionsteori ville ændre flertallets mentalitet og skabe nye generationer af ansvarsfulde samfundsborgere med øje for vigtigheden af at forædle menneskeracen.

Andre var mere kontante og målbevidste som f.eks. den engelske biolog Alfred Russel Wallace (1823-1913), som samtidigt med Darwin – men uafhængigt af ham – fremlagde sin version af evolutionsteorien, der ligeledes var bygget på princippet om "den naturlige udvælgelse". Han beskrev "problemet" således:

"Den hastigste befolkningstilvækst finder sted i de store industricentre ... og den type, der er fremherskende dér, vil nødvendigvis få stor indflydelse på den engelske race ... Det er netop i disse centre, at den største fattigdom og elendighed findes, og at racetyperne er mest forsimplet ... det er i de fattigste områder, at der er flest børn – men ingen kontrol med de laveste menneskekategoriers formering."

Pearson holdt i 1913 et foredrag med titlen "national svækkelse", hvor han heller ikke forsøgte at tilsløre, hvad problemet efter hans opfattelse drejede sig om:

"Nationens bedst begavede slægter formerer sig ikke i samme hast som i gamle dage. De mindst begavede og mindst energiske er mere frugtbare end de bedste slægter. Et bredere eller grundigere uddannelsessystem vil ikke intelligensmæssigt kunne bringe de arvemæssigt svage på niveau med de arvemæssigt stærke. Det eneste middel, hvis et sådant overhovedet kan tænkes, er at ændre frugtbarheden hos henholdsvis de gode og de dårlige slægter."

At Pearsons bemærkning om at "ændre frugtbarheden" næppe har virket chokerende i samtiden, kan blandt andet ses af, at berømte forfattere som H.G Wells (se side 19) og George Bernard Shaw åbenlyst tilkendegav deres overbevisning om, at befolkningshygiejne var det eneste værn mod den overhængende katastrofe – den sidstnævnte med disse ord i 1904:

"Der er ingen rimelig grund til ikke at se den kendsgerning i øjnene, at kun befolkningshygiejne kan frelse vor civilisation fra den skæbne, som har ramt alle hidtidige civilisationer".

Darwin i dansk litteratur

Johannes V. Jensen (1873-1950)

J.P. Jacobsen (1847-1885)

I Danmark er der på dette tidspunkt især to forfattere, som tager Darwins teorier til sig med begejstring: J.P. Jacobsen, som var en af hovedskikkelserne i det moderne gennembrud, og som i 1870'erne oversatte både "Arternes oprindelse" og "Menneskets afstamning" – og Johannes V. Jensen, hvis forfatterskab aldrig var blevet det samme uden inspirationen fra Darwins evolutionsteori.

I 1901 udkom den unge Johannes V. Jensens rejsebog "Den gotiske Renaissance". På denne rejse gør han blandt andet ophold i Spanien, hvor han med slet dulgt væmmelse iagttager befolkningen og den spanske kultur. Det får ham for det første til at glæde sig over, at han ikke selv er spanier, men *gote* (det vil sige i slægt med englændere og amerikanere), og giver ham samtidig anledning til at fordømme spanierne som et degenereret folkeslag:

"Medens jeg færdedes på Gaderne i Madrid, fik jeg første Gang et Indtryk af mig selv som Gote. Jeg daterer mit personlige gotiske Gennembrud til Rejsen i Spanien; dér begyndte jeg at anstille Sammenligning mellem Racer... Fra det Øjeblik jeg fik Følelsen af at tilhøre en Race i videre Forstand, tiltog jeg mig Aotoritet og erkendte Ansvar."

Som man kunne forvente, falder sammenligningen ikke ud til spanierens fordel:

"Han [spanieren] er sentimental. Han er nemlig svag og godlidende og grusom. Han tilhører et Folk, som er bleven holdt umyndigt og uvant med Tænkning, og hvis Brøsigthed er af samme sygelige Art som hos kirtelsvage Børn. Det spanske Folk er porøst og udhulet af Kristendom, opædt af Baciller, fordærvet af falsk Livsanskuelse. Smitsomme Sygdomme og al Slags Menneskeuværdighed beskyttes ved Kirkedørene, Barmhjærtigheden holder sin Haand over dem, Naturens dødsdømte."

Og afslutningsvis bemærker han:

"Under Indflydelse af alt, hvad jeg har set, i Forvisningen om, at der netop nu forestaar en evropæisk Kamp mere af Race- end af Territorialhensyn, profeterer jeg, det spanske Folk skal udslettes af Folkene. Der skal ikke lades Ben paa Ben i dem. Langsomme Gebrækligheder og endeløse Gudstjenester skal fortære dem. De skal udslettes direkte og gennem Blanding med bedre Folk."

I sin roman "Bræen" (1908), skildrer han (helt i overensstemmelse med Darwins evolutions-teori), hvordan hovedpersonen "Dreng" i istiden forlader sin stamme og udvikler sig fra fortidsmenneske til et rigtigt (autonomt) menneske ved at byde naturen trods:

"Dreng kunne ikke give sig. Hans Hjerte nærede sig af Trods, han voksede i Modgang. Og da Urfolket førtes til Skillevejen mellem Kulden og Skoven, var han den, der valgte det Umulige. Han blev det første Menneske."

I 1926 skrev han digtet "Charles Darwin" – ikke just et poetisk mesterværk, men ganske oplysende med hensyn til hans tankeverden – herunder hans naive idolisering af en mand, der (jfr. side 7) ikke gik af vejen for at anbefale udryddelse af samfundets svageste.

Mod havet bryster sig Englands Kliner.
Og fuldrigget Skib med skyhøje Sejl
krydser fra Kuløens taagede Vinter
mod Tropesol og Koralløers Spejl –
Englands Arv fra de havfro Normanner;
Udvid dig, staar der paa Britens Banner.

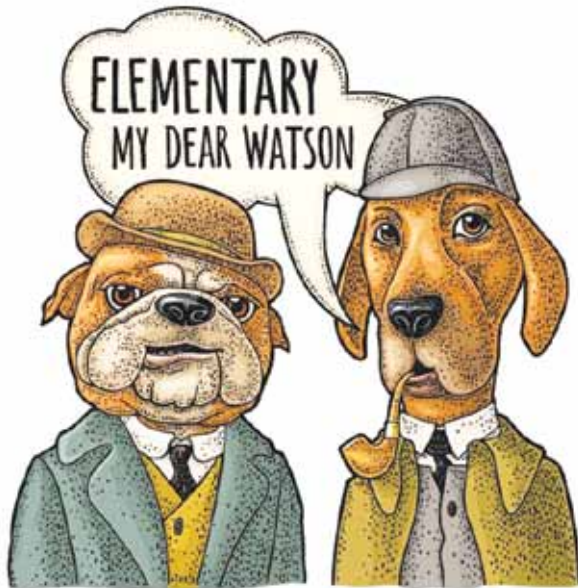
Lyset fra Østen, mystiske Skrifter,
Menneskets Hjem hinsides Gravene ...
Cook et *Australia* søgte på Havene!
Fastlande! Horisonter! Bedrifter!
Er Jorden flak eller rund? Rejs omkring'en!
Før du til Aanden slutter, kend Tingen!

Af Udsyn og Mod kommer Sanddruhed.
Den gamle, fornemme, stille Mand
forlod sig paa en lutret Forstand.
Udvidet blev han ved hvad vi ved.
Erfaring præger hans Bryn, Prøvelse.
Kundskab, som al anden Id, er Øvelse.

Men Følsomhed Forskeren boed i Bryst.
Det mindste Kræ stod hans Hjerte nær.
Naturens aabne Bog var hans Lyst.
Han havde Dyrenes Verden kær.
Mennesket følte sig før uden Mage;
han skrued det til sit Ophav tilbage.

Hav Tak, du venlige Seer, for din Daab!
Du gav os igen Naturen, vor Moder,
og førte os hjem til vor lodne Broder.
Til Himlen sættes et usikkert Haab;
i lyset af ham Livet blev grønnere.
Gaa hen og lev det friere, skønnere!

Sådan opsnuser man med usvigelig sikkerhed degenererede og/eller kriminelle personer

Også tidens populære skønlitteratur afspejler allerede fra begyndelsen af 1900-tallet, i hvor høj grad socialdarwinismens teorier blev betragtet som almen viden.

Tag f.eks. Conan Doyles berømte fortælling "Baskervilles hund" fra 1902. Her finder man en malende beskrivelse af sir Henry Baskerville, den retmæssige arving til familiens gods.

På dette sted er sir Henry netop vendt tilbage fra et længere ophold i Amerika og sidder nu i toget sammen med Sherlock Holmes' gode ven og medarbejder doktor Watson, som i ro og mag kan iagttage den unge arving:

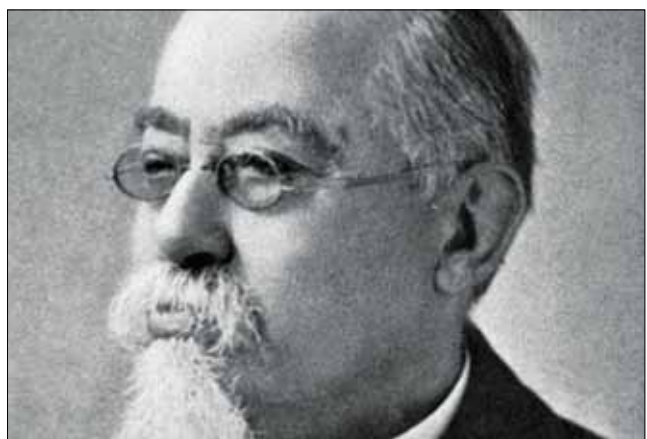
"Der sad han med sit tweed-sæt og sin amerikanske accent i hjørnet af en ganske almindelig jernbanekupé, og alligevel, da jeg betragtede hans mørke udtryksfulde ansigt, så jeg nu tydeligere end nogensinde før, hvilken sand efterkommer han var af denne lange række fuldblods, temperamentsfulde og myndige mænd. Glæde, mod og energi talte ud af disse tætte øjenbryn, disse følsomme næsebor og disse store nøddebrune øjne.

Såfremt denne uhyggelige hede rummede gåder, hvis udforskning kunne stille os over for vanskeligheder og farer, havde jeg i det mindste her en kammerat, som man trygt kunne vove pelsen for, vel vidende, at han modigt ville bære sin del af byrden."

Ingen tvivl om, at Conan Doyle har kendt til den i samtiden berømte italienske kriminolog Cesare Lombroso, som inspireret af socialdarwinismen mente at kunne identificere menneskers egen-skaber på grundlag af deres udseende – enten som værdifulde samfundsstøtter eller som potentielle forbrydere.

Typerne i den sidstnævnte kategori kunne man f.eks. kende på deres kraftige kæber, høje kindben, blomkålsører, høgenæser eller opstoppesnæser – altsammen sikre tegn på, at man havde at gøre med en degenereret person med kriminelle tilbøjeligheder.

Også i Danmark tog man Lombrosos teorier til sig. F.eks. i Det Danske Spejderkorps, som byggede på den britiske officer og stifter af den internationale spejderbevægelse lord Robert Baden-Powells ideer om, hvordan drenge ved at kaste sig ud i friluftslivets udfordringer skulle opdrages til at blive kvikke, selvstændige og i sidste instans nyttige samfundsborgere.

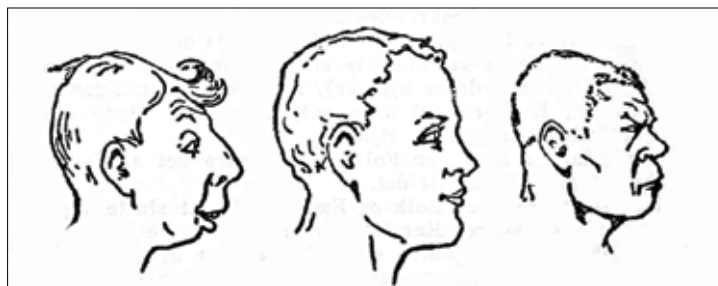
Cesare Lombroso (1836-1909)

At Lombrosos ideer også kunne bruges i denne sammenhæng, fremgår med al tydelighed af Spejderhåndbogen, årgang 1924.

Teksten til denne illustration lyder således:

"Det påstås, at man skal kunne slutte sig til en mands karakter af den måde, hvorpå han bærer sin hat. Sidder den let på snur, er han godmodig – meget på snur, en pralhals – i nakken, en mand, der kun nødig betaler, hvad han skylder – og bæres den endelig lige på hovedet – en sandsynligvis hæderlig, men rædsom kedelig mand... Viksede overskæg tyder ofte på forfængelighed – undertiden på drikfældighed – og den pandelok, visse unge mennesker ynder, er et ubdrageligt tegn på dumhed."

Og til denne illustration:

"Ansigtets form og udtryk er i reglen det, der er mest betegnende for karakteren. Hvad mener I f.eks. om disse herrer?"

Hvad spejderne skulle bruge disse iagttagelser til, får vi en forklaring på her:

"Skarp iagttagelse af folk og færdighed til at slutte sig til deres tanker og deres karakter er af den største værdi for enhver, der skal have med andre mennesker at gøre – og det skal jo alle de af os, der ikke lever på en øde ø..."

Det kan hælde for en hvilken som helst af jer, at I en dag bliver stillet ansigt til ansigt med "tegn" på en forbrydelse. I et sådant tilfælde må I huske, at det er jeres pligt som spejdere at gøre jeres til, at "tegnene" ikke bliver fjernede eller nedtrampede eller udviskede, at alt får lov til at være som det er, og der snarest muligt sendes bud efter politiet.

Retfærdigvis skal det tilføjes, at spejderlivet nok så meget drejede sig om og stadig drejer sig om friluftsliv og godt kammeratskab. Men ikke desto mindre må det være på sin plads at spørge, hvordan man de spejderdreng, som fra naturens hånd var så uheldige at være udstyret med vigende hager og pander eller med opstoppærnæser, har følt sig til mode under gennemgangen af netop dette pensum.

Thit Jensen (1876-1957) og det eugeniske projekt

Racehygiejne er
den eneste mulighed
for at frelse
menneskeheden!

I 1920'erne blev det eugeniske projekt for alvor ført ud i livet – først og fremmest i USA, hvor tvangssterilisationer af handicappede og socialt udstødte blev iværksat i en række stater.

Det vender vi tilbage til. Først skal det handle om 1930'ernes mest læste danske forfatter, Johannes V. Jensens søster, Thit Jensen, der ud over sit forfatterskab huskes som en yderst temperamentsfuld kvindesagsforkæmper. I den egenskab stiftede hun "Foreningen for sexuel Oplysning" og rejste landet rundt med foredrag, hvor hun agiterede for "frivilligt moderskab" (herunder adgang til prævention og abort) som hovedemne.

Hertil kom, at hun hele sit liv var optaget af spiritisme. Det var en af årsagerne til, at hun havde et anstrengt forhold til sin berømte bror, Johannes V. Jensen, der med sin konsekvent ateistiske holdning ikke havde det fjerneste tilovers for religiøs tro og da slet ikke for åndemaneri. Bedre blev forholdet ikke af, at hun sideløbende med spiritismen eksperimenterede med sort magi og højlydt pralede af direkte at have forårsaget flere af sine kritikeres død med sine besværgelser.

Sidst, men ikke mindst gav hun højligt udtryk for sin uforbeholdne begejstring for det racehygiejniske projekt. Det fremgår med al tydelighed af en artikel, hun i maj 1928 skrev til det populærvidenskabelige socialdemokratiske tidsskrift "Frem". Her beskriver hun i rollen som journalist sine indtryk fra den første internationale kongres om eugenik, som var arrangeret af den amerikanske aktivist Margaret Sanger i Genève i august 1927.

Thit Jensens artikel med titlen "Verdens nye Kongstanke" (i dette og de følgende citater gengivet med moderne retskrivning) begynder således:

"Ad jernbaner eller oppe fra luften, med dampere over de store have er de kommet, de store heroer, der skal behandle og forhandle om verdens nye kongstanke: En genfødsel af menneskeslægten.

Trænger slægten til en sådan genfødsel?

Ubetinget ja!

Se ud over verden, tag hvert land for sig, og det er umuligt at komme udenom, at det er på høje tid at fremelske et sundere og renere menneske.

Så uhyre stort er det klientel af født underbegavede, som kun eksisterer på de sunde, flittige, initiativriges bekostning – så kostbare ikke alene i penge, men også i energitab, fordi så mange må om at passe dem, og så mange må om at underholde dem."

Masseondskaben" eksemplificerer hun i det følgende med en harmdirrende henvisning til to terroraktioner i USA, men forsømmer i den forbindelse at forklare, hvorfor det især skulle være "født underbegavede", der er tilbøjelige til at begå den slags kriminalitet. Er begavede mennesker hævet over ondskab og forskånet for kriminelle tilbøjeligheder?

Og apropos ondskab: Hvordan kan hun undgå at se, hvor hjerteløse, dybt krænkende og menneskefjendske hendes egne udtalelser er, når hun taler om de "uduelige" og "underbegavede", som samfundet efter hendes opfattelse ikke har plads til? Hvor kommer al denne vrede og foragt for andre mennesker fra?

Endvidere forholder hun sig aldeles ukritisk til kongresdeltagernes påstand om, at fattigdom i hovedsagen skulle være genetisk bestemt:

"At armod, fattigdom, er arvelig, har vel de færreste tænkt på. Mr. Lidbeter (London) forklarer, hvordan man har studeret de armodiges "stamtræ", hvor de selv samme defekter går igen i hver ny generation; evneløse, uduelige, sløve, formerer de troligt den samme type, sammengifter sig, spreder deres uduelighed og sløvsind i samfundet, forøger de offentlige byrder, er uhyre frugtbare og udgør utvivlsomt det alvorligste af alle problemer, samfundet nu og i fremtiden er stillet over for."

Som vi skal se i det følgende, er disse voldsomme udsagn ord til andet citater fra Margaret Sanger. Alligevel kan man undre sig over, at det ikke falder hende ind at tænke på berømte danskere som H.C. Andersen, C.F. Tietgen og Carl Nielsen – mange flere kunne nævnes – som voksede op i fattige familier. Hvorfor tog de ikke arven fra deres forældre med sig?

Mod slutningen af rapporten skriver hun en lige så ukritisk hyldest til arrangøren af kongressen, den selvsamme Margaret Sanger:

I et privatkontor sidder en stille, fordringsløs dame, fru Margaret Sanger, hun alene har ledet dette store stævne, opfundet det, bragt alle disse berømte mænd og kvinder til Genève, rejst de mægtige summer, som var nødvendige. Selv leder af en uhyre stor bevægelse i Amerika, der for nylig har sendt en resolution ind til det Hvide Hus – også i racehygiejnisk øjemed – verdenskendt og taler af Guds nåde har hun under mødet ikke talt et ord, hun ville, at videnskaben alene skulle præge den første verdenskongres i nationernes vel.

Denne "stille og fordringsløse" dame og hendes betydning for den vestlige verdens befolkningspolitik skal vi lige straks se nærmere på. Men inden da vil jeg ikke undlade at citere Thit Jensens afsluttende betragtninger, som elegant matcher indledningens præsentation af "heroerne" fra de fjerne lande, som hun beskriver som noget nær en gave fra himlen.

Læg i den forbindelse også mærke til, hvor behændigt det lykkes hende at få inddraget Gud i det eugeniske projekt:

"Så flyver også jeg fra bonbonnieren Genève – under mig ligger bjergenes kantede nakker i sol, nakke ved nakke i stolt ro, højsletternes grønne, de stride blå floder, Genfersøen og Mont Blancs gyldne sne – et blændende syn – jorden er skøn – menneskeslægten skylder sin skaber at være lige så skøn som den jord, hvor den anbragtes, den, som skaberen skuer ned på.

Margaret Sanger og sterilisationslovene

Margaret Sanger (1879-1966)

Margaret Sanger vil af eftertiden især blive husket som stifteren af *Planned Parenthood Federation of America* (PPFA), som i dag er USA's største abortudbyder, og som fra 1952 har været en verdensomspændende NGO under navnet *International Planned Parenthood Federation* (IPPF). Organisationen, som hun stiftede i 1921, hed oprindeligt *American Birth Control League* (ABCL). Sit nye navn fik den i 1942, da ledelsen på dette tidspunkt havde indset, at ordet "fødselskontrol" ikke just bidrog til at skabe sympati om det eugeniske projekt i bredere kredse – og da slet ikke blandt dem, der skulle lægge krop til projektet.

Udtrykket "familieplanlægning" har derimod nu som dengang en mere tilforladelig klang. Det efterlader et indtryk af eller rettere en illusion om, at man inddrager ægteparret i overvejelserne og hjælper dem til at træffe en beslutning, der kan give dem et mere harmonisk familieliv. Kort sagt, man skruede ned for den skingre retorik og skiftede pisen ud med guleroden.

Men tilbage igen til 1920'ernes USA, hvor man endnu ikke generede sig for at kalde en skovl for en skovl. På det tidspunkt var Margaret Sanger, som Thit Jensen udtrykte det, i færd med at opbygge "en uhyre stor bevægelse," med det formål at iværksætte "en genfødsel af menneskeslægten".

Hendes offentlige virke begyndte kort efter, at hun i 1915 var kommet tilbage til USA fra et længere ophold i England. Her havde hun truffet fremtrædende fortalere for racehygiejne og var især blevet inspireret af forfatteren og sexologen Havelock Ellis. Hans Freud-inspirerede syn på seksualdriften som en ukontrollerbar naturkraft havde overbevist hende om, at alle forsøg på at begrænse antallet af fødsler hos underklassen ved at kræve selvbeherskelse af mændene på forhånd var dømt til at blive en fiasko. Den eneste effektive måde at løse problemet på forekom hende derfor at være fødselskontrol, nærmere bestemt sterilisation med eller uden "patientens" samtykke – et standpunkt, hun holdt fast ved resten af sit liv.

I 1916 åbnede hun den første amerikanske klinik for fødselskontrol i det fattige Brownsville-kvarter i Brooklyn, New York, som hovedsagelig var beboet af jødiske og italienske indvandrere. Klinikken blev snart efter lukket af myndighederne og Margaret Sanger og hendes søster Ethel arresteret og fængslet i 30 dage for overtrædelse af de såkaldte Comstock-love, som blandt andet forbød import og salg af prævention og abortfremkaldende midler. Men det tog på ingen måde modet fra dem.

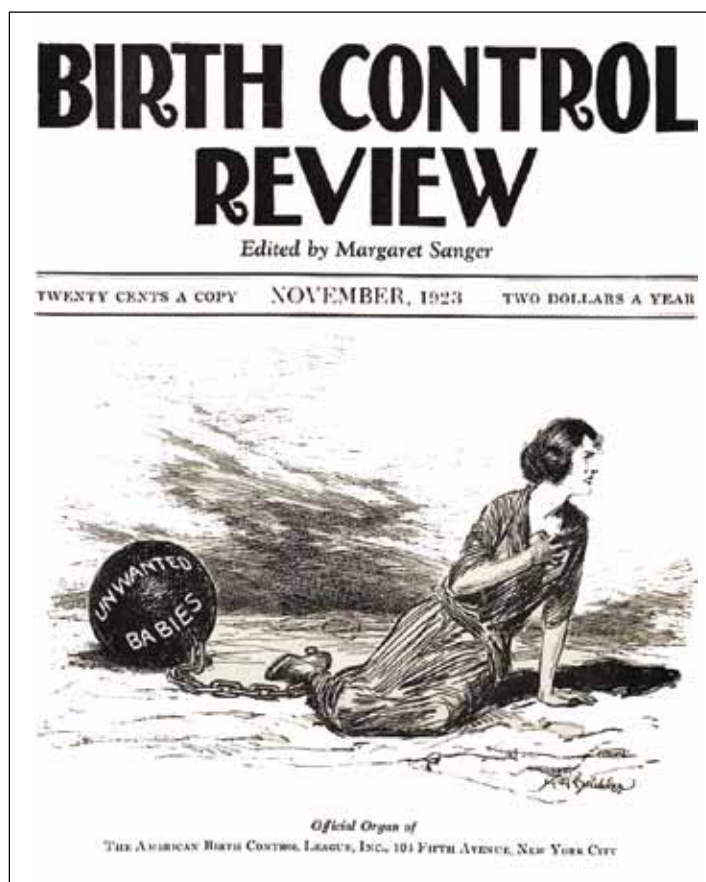
Tværtimod forstod de at udnytte pr-værdien af fængselsopholdet til at opnå omtale i aviserne – Ethel ved at gå i sultestrejke i en periode og Margaret ved at organisere en støttegruppe af society-damer (De hundredes Komité), som fangede mediernes opmærksomhed – ikke mindst da de under retshandlingerne demonstrativt kørte op foran retslokalet i deres limousiner og dermed kastede et skær af glamour over projektet.

Året efter begyndte Margaret Sanger at udsende bevægelsens talerør *Birth Control Review*. Sideløbende indledte hun en omfattende foredragsvirksomhed og arrangerede som allerede nævnt både nationale og internationale konferencer om fødselskontrol og befolkningsproblemer.

Det varede dog noget, før det lykkedes hende at få gjort det af med Comstock-lovene, men da en sending pessarer i 1932 blev beslaglagt i tolden, kom sagen endnu engang for retten. Denne gang fik Sanger medhold i, at det, som loven oprindeligt (tilbage i 1873) havde fundet stødende og umoralsk, ikke længere blev betragtet således af det store flertal. Det resulterede i en lovændring, der efterfølgende gjorde salg og import af præventionsmidler fuldt ud lovlige.

Det næste skridt mod politisk indflydelse blev taget, da Sanger i kraft af sine forbindelser i det politiske establishment fik overtalt regeringen til at finansiere indkøb af præventive midler til offentligt finansierede sundhedsprogrammer.

Men som nævnt var prævention efter hendes mening ikke den ultimative løsning på "problemet", og hvad det angik, havde hun bred opbakning i toneangivende politiske kredse, som gerne så, at der blev grebet ind med effektive og i denne sammenhæng uigenkaldelige forholdsregler.

Margaret Sanger grundlagde i 1917 magasinet *Birth Control Review* under mottoet: *Birth Control: To Create a Race of Thorough-breeds* [At skabe en fuldblodsrace].

Hvad hun helt præcist mente med det, har hun uddybet med disse ord:

"I sin seneste bog taler H.G. Wells om de meningsløse, formålsløse eksisterer, som er stuvet sammen i vores verden i dag – horder af folk, som fødes, lever og dør uden at have gjort den mindste smule for at fremme racens udvikling. Deres liv består af håbløse gentagelser. Alt hvad de har sagt, er blevet sagt før, alt hvad de har gjort, er blevet gjort bedre før.

Dette menneskelige ukrudt spærrer vejen for os, dræner os for energi og for ressourcer i vores lille verden.

Vi må berede vejen
for en bedre verden.
Vi må dyrke vores have"²

2. Den sidste sætning er et citat fra den franske oplysningsfilosof François Voltaires satiriske fortælling "Candide". Hans pointe var, at vi skal glemme alt om Gud og koncentrere os om at skabe et bedre samfund.

Det ser man blandt andet af, at verdens første sterilisationslov allerede var blevet vedtaget i staten Indiana i 1907. Et afgørende skridt blev taget i 1927, da den amerikanske Højesteret med stemmerne 8-1 afsagde en kendelse, der tillod staten Virginia at tvangssterilisere en enlig umyndiggjort og efter sigende svagt begavet mor og dermed samtidig slog fast, at Virginias' sterilisationslov, som var blevet vedtaget i 1924, ikke var i strid med forfatningen.

I 1932 havde i alt 27 stater tilladt tvangssterilisationer under visse betingelser, og i 1943 var der over halvdelen af staterne, der enten havde eugeniske sterilisationslove eller havde haft dem på et tidspunkt. Det samlede antal sterilisationer i perioden 1907-1964 anslås til omkring 65.000 nogenlunde ligeligt fordelt på mænd og kvinder.

Men hvor fik Sanger midlerne fra til at finansiere en organisation med en voksende medarbejderstab? Svaret er: fra private donorer. Sangers eugeniske projekt faldt især i god jord hos de rigeste, som ofte så deres rigdom som et resultat af deres medfødte genetiske overlegenhed. Eksempelvis John D. Rockefeller Jr., som i 1920'erne donerede op til 15.000 dollars om året, og hans søn John D. Rockefeller 3., som i perioden 1940-1955 bidrog med omkring 396.000 dollars.

PLANNED PARENTHOOD OG NAZISMENS STERILISATIONSPROGRAMMER

I den forbindelse skal det nævnes, at Rockefeller-fonden i 1920'erne også understøttede decideret racehygiejniske projekter i Tyskland for det nazi-inficerede Kaiser-Wilhelm-Institut (det vender vi tilbage til) – og vel at mærke fortsatte støtten, efter at nazisterne var kommet til magten.

I Tyskland blev den nazistiske sterilisationslov, der i hovedsagen drejede sig om tvangssterilisationer, først vedtaget af Rigsdagen i 1933 – i parentes bemærket endnu en punktering af myten om, at det skulle være de tyske nazister eller sågar Hitler selv, der "opfandt" raceteorierne. Det bekræftes yderligere af, at loven i al væsentlighed var en kopi af den amerikanske model fra 1922, som foreskrev, at tvangssterilisationer fortrinsvis burde foretages på mentalt handicappede, sindssyge, kriminelle, epileptikere, alkoholikere, blinde, døve, vanskabte og sidst, men ikke mindst på fattige, der udelukkende blev betragtet som en byrde for samfundet.

Tyskerne viste da også deres taknemmelighed ved i 1936 at lade universitetet i Heidelberg belønne modellens ophavsmand, Harry H. Laughlin, som var leder af *Eugenics Record Office* (ERO)³, med et æresdoktorat "for hans bidrag til videnskaben om racehygiejne".

Laughlin var en af flere indflydelsesrige fortalere for racehygiejne i kredsen omkring Margaret Sanger, men hendes forbindelser omfattede også notoriske nazister som f.eks. den tyske læge og demograf Hans Harmsen, hvis forskning blev finansieret af Rockefellerfonden. Harmsen var en varm tilhænger af den tyske sterilisationslov og stillede som forsker sin faglige ekspertise til rådighed for myndighederne. Hertil kom, at han på de østfrisiske øer blev en del af sterilisationsbureaukratiet, hvor han selv fik ansvaret for implementeringen af tvangssterilisationer på mentalt handicappede. Efter krigen klarede han frisag, fordi han ikke havde været medlem af nazipartiet. Senere blev han på anbefaling af både Sanger og Rockefellerfonden valgt til stillingen som leder af "Det tyske Selskab for Demografi" og i 1952 udnævnt til øverste chef for Planned Parenthoods tyske filial "Pro Familia". Først i 1980 blev han indhentet af sin fortid og måtte meget mod sin vilje trække sig tilbage fra sin stilling.

Vi vender senere tilbage til den arv, Margaret Sanger efterlod os – især hendes livsværk "Planned Parenthood", som har sat sig blodige spor over hele kloden.

3. På det daværende tidspunkt et af flere forskningscentre under *Carnegie Institution*, der blev grundlagt af den skotsk-amerikanske mangemillionær og filantrop Andrew Carnegie (1835-1919).

Marie Stopes – endnu en glødende racist og succesfuld abortudbyder

Marie Stopes (1880-1958)

Knap så kendt på vore breddegrader er den britiske palæobotaniker⁴ og agitator for racehygiejne Marie Stopes – uanset, at den organisation, hun grundlagde i 1921, *Marie Stopes International*, (MPI), i dag er verdens største abortudbyder med en årlig indkomst på, hvad der svarer til 2,5 milliarder danske kr., og uanset, at Danmark årligt støtter dens aktiviteter med 25 millioner kr.

Helt på linje med Sanger led hun ikke just af berøringsangst over for nazister. Således deltog hun i 1935 i den nazi-sponsorerede internationale kongres for befolkningsvidenskab i Berlin. Hendes begejstring for Hitler viste sig blandt andet ved, at hun efter hjemkomsten sendte ham et eksemplar af en digtsamling, hun havde skrevet. Et af digtene lød således:

"Catholics / The Jews and the Russians / All are a curse / Or something worse" [Katolikker, jøder og russere / Alle er de en forbandelse / eller noget, der er værre].

Hendes mildt sagt fanatiske engagement i det eugeniske projekt kom endvidere til udtryk i et brev, hvor hun beklagede sig til en veninde over, at hendes søn mod hendes vilje havde giftet sig med en kvinde, der brugte briller. Dette "handicap" tolkede hun som et tegn på degeneration:

"Det afgørende for en vordende mor er helbredet, og denne pige har en nedarvet øjensygdom, som ikke blot betyder, at hun er nødt til at gå med hæsle briller, der gør det frygteligt at se på hende, men denne forbandelse vil blive ført videre, og jeg gruer ved tanken om, at vor slægt skal besmittes på den måde og de stakkels små børn gå med briller ... Mary og Harry [hendes svigerdatter og søn] er helt ufølsomme både med hensyn til den uret, der vil blive begået mod deres børn og til det arvemæssigt forbryderiske heri."

Ligesom Planned Parenthood har Marie Stopes International i 2020 set sig nødsaget til at foretage et navneskifte for udadtil at lægge afstand til sin grundlæggers racehygiejniske og nazistiske sympatier. Nu hedder organisationen "MSI Reproductive Choices", men forskellen er kun, at hvor det på Marie Stopes' tid drejede sig om at forhindre fattige og handicappede i at sætte børn i verden, er det nu fortrinsvis den 3. verdens kvinder, der står for skud.

4. palæobotanik er den gren af palæontologien, der beskæftiger sig med indsamling og identifikation af rester af fortidens planter.

Fra sterilisation til likvidering

Fra 1943 havde krematorierne i Auschwitz en kapacitet på 4.756 likvideringer om dagen

Da Adolf Hitler i 1923 afsonede 5 måneders fængsel som straf for sin deltagelse i det mislykkede kupforsøg i München, brugte han tiden på at skrive den første del af sin bog *Mein Kampf*, hvor han gjorde rede for sine politiske mål og for den nationalsocialistiske ideologi med særlig vægt på raceteorien. Hvad det sidste angår, fandt han alt, hvad han havde brug for, i en lærebog⁵ skrevet af tre højt profilerede professorer, Erwin Baur, Eugen Fischer og Fritz Lenz, og behøvede derfor blot at indarbejde stoffet i sin egen bog.

Eugen Fischer foretog i 1908 som ung docent en studierejse til Tysk Vestafrika. Efterfølgende anbefalede han i en bog om "bastard-problemet", at man kun skulle give de lokale mulatter netop den beskyttelse, der skulle til for, at de kunne overleve – men kun så længe, man havde brug for dem. "Herefter," skrev han, "må man lade den fri konkurrence råde, og det vil efter min mening resultere i deres udslettelse".

Hermed også sagt, at racisme og racehygiejne længe inden nazisternes magtovertagelse var almindeligt anerkendt videnskab i Tyskland. Derfor kan man (som allerede nævnt s. 18) afvise myten om, at det var de tyske nazister eller Hitler selv, der udtænkte de infame raceteorier. Hitler var ikke nogen original tænkner, kun en politiker med næse for, hvad der rørte sig i tiden. Raceteorierne fik han som nævnt serveret på et sølvfad af sin samtids genetikere, der alle som udgangspunkt byggede på darwinismens og socialdarwinismens raceteorier.

ET FØRSTE SKRIDT på vejen mod en egentlig racehygiejnisk politik i Tyskland blev taget få måneder efter, at Hitler den 30. januar 1933 var blevet udnævnt til rigskansler, med beslutningen om at afskedige alle jødiske og halvjødiske embedsmænd og statsligt ansatte. Samme år vedtog man en lov, som gav mulighed for at tvangssterilisere sindslidende, svært belastede alkoholikere og invalider med medfødte handicaps. Fremtrædende tyske forskere deltog i det forberedende arbejde som sagkyndige og bakkede ivrigt op om lovens gennemførelse. Enkelte gav endda udtryk for, at den ikke var tilstrækkeligt omfattende.

5. *Menschliche Erblchkeitslehre und Rassenhygiene* (Menneskelig arvelighedslære og racehygiejne)

DET NÆSTE SKRIDT var, at forskerne påtog sig at udpege ofrene – antropologerne ved at identificere ikke-tyske personer og andre "mindreværdige" borgere såsom jøder, sigøjnere, slaver og farvede – psykiaterne ved at diagnosticere skizofrene, epilektikere og andre mentalt ustabile personer. I årene op til 1939 anslås det, at 350-400.000 blev tvangssteriliseret. Herefter faldt antallet mærkbart. Det skyldtes, at Hitler i september 1939 underskrev en forordning, som gav tilladelse til at likvidere de samme persongrupper.

DET SIDSTE STADIUM

I de følgende år indtil kapitulationen i 1945 likviderede man omkring 120.000 psykiatriske patienter. Til at begynde med skete det ved hjælp af dødbringende indsprøjtninger, men fra 1941 – efter at man besluttede at sætte alle ressourcer ind på at udrydde jøderne – lod man simpelthen patienterne dø af sult og kulde ved at skære drastisk ned på sygehusenes mad- og brændselsrationer. Læger og psykiatere havde på dette tidspunkt travlt med at føre Hitlers *Endlösung* ud i livet, hvor diagnosen: gammel, syg, jøde, præst, kommunist eller socialdemokrat var tilstrækkelig til at sende de pågældende i døden.

Det var især SS-lægerne, der i koncentrationslejrene udførte medicinske eksperimenter på de indsatte, men eksperimenterne var ofte led i større forskningsprojekter under ledelse af specialister fra forskellige videnskabelige institutter. F.eks. modtog det højt estimerede Kaiser Wilhelm Gesellschaft (KWG)'s hjerneanatomiske afdeling til stadighed et stort antal hjerner fra koncentrationslejrene og de psykiatriske institutioner. Professor von Verschuer, som fra 1942 afløste Eugen Fischer som leder af KWG's antropologiske institut, indledte to forskningsprojekter med henblik på at undersøge øjenfarve og blodvæske hos diverse afvigere sammen med sin elev, den berygtede Auschwitz-læge dr. Mengele. Denne sendte regelmæssigt sin læremester og andre forskere små pakker med påskriften "krigsmateriel", som indeholdt legemsdele af "formodet videnskabelig interesse". F.eks. otte øjenpar fra en hel familie med forskellig øjenfarve, som han forinden egenhændigt havde likvideret og dissekeret.

EFTERSPIG

Efter Tysklands kapitulation begik enkelte professorer selvmord, da der blev rejst tiltale mod dem. Andre klarede frisaag ved at hævde, at de ikke personligt havde begået forbrydelser, men kun havde brugt det "materiale", der nu engang var tilgængeligt. Det gjaldt både von Verschuer og Fischer, som begge efterfølgende kunne nyde deres i øvrigt aktive otium – uanset at de begge havde bestilt "materialet" vel vidende, hvor det kom fra, og dermed også, at det havde kostet menneskeliv.

ET ANKLAGESKRIFT

Den tyske genetiker professor Benno Müller-Hill skrev i 1984 en bog⁶, som dele af dette afsnit bygger på, hvor han påviste, hvilken andel tyske antropologer, psykiatere og læger havde haft i planlægningen og afviklingen af de racehygiejniske programmer fra 1933-1945. I et interview i anledning af denne udgivelse, som han selv kaldte et anklageskrift, sagde han:

"Når videnskaben begynder at betragte sine egne hypoteser som kendsgerninger, når den foregiver at have svar på ethvert spørgsmål, bliver den til en tåbelig og dødsensfarlig mytologi. Auschwitz var en sådan videnskabstros helligdom, antropologerne dens teologer og de læger, som stod for udvælgelsen og henrettelsen af ofrene, dens præster."

Benno Müller-Hill (1933-2018)

6. Benno Müller-Hill: Tödliche Wissenschaft. Die Aussonderung von Juden, Zigeunern und Geisteskranken 1933-45 (Rowohlt Taschenbuch Verlag, Hamburg 1984)

Racehygiejne i Danmark og i de øvrige skandinaviske lande

Socialdemokraten K.K. Steincke, som var socialminister fra 1929-35, var en energisk fortaler for samtidens socialdarwinistiske ideer. Han var på den ene side drivkraften bag sterilisationsloven og på den anden side socialreformens "fader".

I 1929 vedtog Danmark *som det første land i Europa* en national sterilisationslov, som byggede på et klart racehygiejnisk grundlag.

Det var venstregeringen under Th. Madsen-Mygdal (1926-29), der fik loven vedtaget, men det ideologiske og politiske grundlag for loven var allerede skabt i 1920 af socialdemokraten K.K. Steincke (1880-1963), med bogen "Fremtidens Forsørgelsesvæsen". Her et citat fra Steinckes bog, kapitel 22, s. 237-238, som uden tvivl vil give den, der på de foregående sider har læst om Malthus, Darwin og Galton, en deja vu-oplevelse:

"Hvad nytter den stigende Humanisering, den stadigt voksende offentlige Forsorg? Den mangeartede Omsorg, de store Tilskud til Børneforsorgen, dels ved kontante Tilskud, Velgørenhed og allehaande Indsamlinger, dels ved Oprettelse af Børnehjem, Sanatorier, Vuggestue osv. fører kun, takket være Lægevidenskabens og Sygeplejens stærke Udvikling, til at svække Slægten ved at holde Liv i Tusinder, som Samfundet var bedst tjent med bukkede under.

Ja, hvad værre er, ved at holde Liv i disse Tusinder, siger man, giver vi dem Mulighed for at sætte Titusinder af endnu daarligere udrustede og paa forskellig Vis arvelig belastede Efterkommere i Verden, og vi naar efterhaanden [...] de samme Forhold, som har bragt alle tidligere Civilisationer til at gaa til Grunde, nemlig at Børneantallet med den stigende Civilisation indskrænkes mere og mere i Befolkningens Overklasse og i Middelstanden, medens de allerlaveste Lag, derunder Forbrydere og Undermaalere af enhver Art, formerer sig langt stærkere...

Hvis vi derfor ikke vil risikere den moderne europæiske Civilisations gradvise Tilbagegang og endelige Undergang, maa vi ind paa en systematisk Modvirken af de nævnte uheldige Følger af Civilisationen og tillige tilstræbe en Forædling af Racen, den saakaldte Eugenik, i Tyskland og Norden særlig benævnet Racehygiejne eller Raceforbedring.

I Virkeligheden er Tanken om Raceforbedring meget nærliggende! Enhver Dyreopdrætter, enhver Gartner, ja selv den læge Landbruger gaar jo ud fra, at han kun kan forvente et sundt Afkom eller en normal Afgrøde, naar han skyder de slette Eksemplarer af Racen ud og kun til Avlen anvender de kraftigste, de med de mest ønskværdige Egenskaber udrustede Individier."

Loven blev vedtaget med støtte fra samtlige partier, men åbnede først efter en revision i 1934 og 1935 mulighed for tvangssterilisationer. Hvad det sidste angår, bør man tage i betragtning, at grænsen mellem korporlig tvang og forskellige former for "overtalelse" i praksis har været flydende i hele forløbet. Det ses blandt andet af, at formanden for Sterilisationsnævnet gentagne gange påtalte, at læger steriliserede uden tilladelse. Hvad man med sikkerhed ved, er derfor kun, at 6.839 mennesker i årene 1935 til 1968 blev steriliseret⁷ med nævnets velsignelse – med den typisk racehygiejniske begrundelse, at de udgjorde en trussel mod den sociale stabilitet.

NOGET FOR NOGET!

Set med Steinckes øjne var der en indlysende sammenhæng mellem sterilisationsloven og den efterfølgende socialreform i 1933, der gjorde sociale ydelser til rettigheder i stedet for almisser, men dermed også introducerede "noget for noget"-princippet, som stadig er en del af socialdemokratisk socialpolitik. Implementeringen af sterilisationsloven og socialreformen kom således under ét til at betyde, at staten fra nu af vedkendte sig sit ansvar for at hjælpe socialt dårligt stillede, men til gengæld tiltog sig retten til at sterilisere dem – med eller uden deres samtykke – for at undgå at belaste de offentlige kasser mere end højst nødvendigt. Alt i alt en giftig cocktail bestående af nogenlunde lige dele undertrykkelse (kontrol) og politisk motiveret godgørelse.

I denne sammenhæng skal man ikke se bort fra, at Danmark, som vi indledningsvis konstaterede, var et foregangsland med hensyn til legalisering af tvangssterilisationer. Faktisk så de tyske nazister med beundring og sympati på udviklingen i Danmark (og USA), mens de selv måtte vente til 1933 med at få deres egen sterilisationslov – se også s. 18. Med andre ord gør man sig skyldig i en klokkeklar anakronisme, hvis man hævder, at danskerne lod sig inspirere endelige presse af nazityskland til at legalisere tvangssterilisationer.

SVERIGE

Det første racebiologiske institut i verden blev grundlagt ved universitetet i Uppsala i 1921. Sverige var også det skandinaviske land, hvor der fra 1934 og helt op til 1970'erne blev udført flest tvangssterilisationer – alt i alt omkring 62.000.

Det kom langt om længe for en dag, da det svenske Dagens Nyheter i sommeren 1997 bragte en række artikler, der ikke efterlod tvivl om, at sterilisationspolitikken i årtier havde været en integreret del af de socialdemokratiske regeringers socialpolitik – vel at mærke med bred opbakning fra den borgerlige opposition.

Endnu mere prekært blev det, da Dagens Nyheter yderligere kunne afsløre, at den svenske statskirke havde været dybt involveret i sterilisationerne. Ifølge teologen Maria Södling, som i en årække havde forsket i kirkens rolle i befolkningsspørgsmålet i 1930'ernes Sverige, var sognepræsterne ofte med til på kommunalt plan at udpege de personer, der skulle tvangssteriliseres. De sad som medlemmer af diverse råd og udvalg, heriblandt de lokale børneværn, og havde derfor et klart medansvar for de beslutninger, der blev truffet.

NORGE

Stortinget vedtog i 1935 en lov om tvangssterilisation. Den eneste, der stemte imod, var ingeniør Gjert E. Bonde fra det lille Samfundsparti, som i odelstingsdebatten udtalte: "Jeg finder, at dette forslag som i dag er lagt frem for Odelstinget, er et af de farligste lovforslag, som overhovedet har set dagens lys i dette land."

Frem til 1977, da loven blev ophævet, var ca. 44.000 blevet steriliseret i Norge: hovedsageligt psykisk syge, tatere (romaer) og "socialt utilpassede".

7. Citeret fra Lene Koch: Tvangssterilisation i Danmark 1929-67, s. 381

Tiden efter 2. Verdenskrig: Blev vi klogere?

Tvangssterilisation i 1930'ernes USA

Bragte afsløringerne af nazisternes grusomheder eugenikken i miskredit efter krigen? Både ja og nej. Naturligvis blev folk i almindelighed chokerede, da det gik op for dem, hvad der var foregået i kz-lejrene, og vist mindes vi stadig ofrene på Auschwitz-dagen den 27. januar hvert år i håbet om, at man på den måde kan forebygge gentagelser – men det er et fattigt håb, hvis et ritual som dette ikke følges op af et reelt opgør med det menneskesyn, som banede vejen for befolkningskontrol – herunder både likvideringer og tvangssterilisationer.

”Hvordan kunne det ske?” er et ofte stillet spørgsmål i denne sammenhæng. Her er det fristende at svare, at det er der ikke ét, men mange svar på, men jeg vover at påstå, at det kan koges ned til et svar i denne retning: ”Det fik lov at ske, fordi alt for mange valgte at sætte kikkerten for det blinde øje, og alt for få tog til genmæle mod demagoger som Malthus, Galton, Margaret Sanger og deres utallige medløbere og efterfølgere. Det var så meget desto mere forstemmende, som disse dommedagsprofeter på intet tidspunkt lagde skjul på deres hensigter – endsige på de midler, som de anså som nødvendige for at gennemføre deres projekt.”

Eftertidens standardundskyldninger som f.eks.: ”Vi vidste jo ikke bedre dengang. Vi troede på, at det, den og den person eller myndighed sagde, var videnskabeligt underbygget,” kan ikke siges at være relevante, al den stund de ansvarlige udmærket vidste, *hvad* de gjorde mod sagesløse og forsvarsløse mennesker og derfor også moralsk set må stå til ansvar for deres gerninger.

At der eksempelvis i de skandinaviske lande ikke siden er fremsat en officiel beklagelse af og afstandtagen fra tvangssterilisationerne – en gestus, som i givet fald kunne vidne om en erkendelse af det problematiske i at give forskere og diverse myndigheder frie hænder til at træffe beslutninger af så indgribende karakter – fremgår blandt andet af, at tvangssterilisationerne i de skandinaviske lande fortsatte helt op i 1960'erne og 1970'erne (se igen s. 23).

Hertil kommer, at organisationer som *Planned Parenthood* og konkurrenten *Marie Stopes* langt fra at føle sig nødsaget til at holde en lav profil, ufortrødent arbejdede videre efter krigen og tilmed kunne sole sig i en fremgang uden sidestykke i de følgende årtier.

Hvordan det kunne lade sig gøre, ser vi på i det følgende.

TILBAGE TIL MALTHUS' KATASTROFETEORI

Forudsætningen for, at den eugeniske bevægelse kunne opretholde sine aktiviteter var, at dele af den amerikanske storfinans var villige til at finansiere projektet. Heriblandt som tidligere nævnt (s. 18) John D. Rockefeller 3., som i perioden 1940-1955 støttede Margaret Sanger med klækkelige beløb.

Selv grundlagde han i 1952 *Population Council*, en forskningsinstitution, der dengang finansierede og stadig hovedsageligt finansierer forskning i såkaldt "reproduktiv sundhed" (læs: befolkningskontrol og dertil hørende teknikker). F.eks. har *Population Council* udviklet og lanceret præventionsmidler som implantatet Norplant, kobberspiralen og senere hormonspiralen (spiral med hormonet gestagen).

Men endnu større betydning fik det, at mangemillionæren Hugh Moore, som havde tjent sin formue på papmaché-bægeret *the Dixie Cup*, trådte ind på arenaen i 1948. Moore blev vundet for projektet ved at læse en bog af Planned Parenthoods administrerende direktør William Vogt "*The Road to Survival*" (Vejen til overlevelse), hvor han blandt andet kunne læse, at befolknings-tilvæksten ville blive "den væsentligste årsag til fremtidige krige" og til "udbredelsen af tyranni og kommunisme".

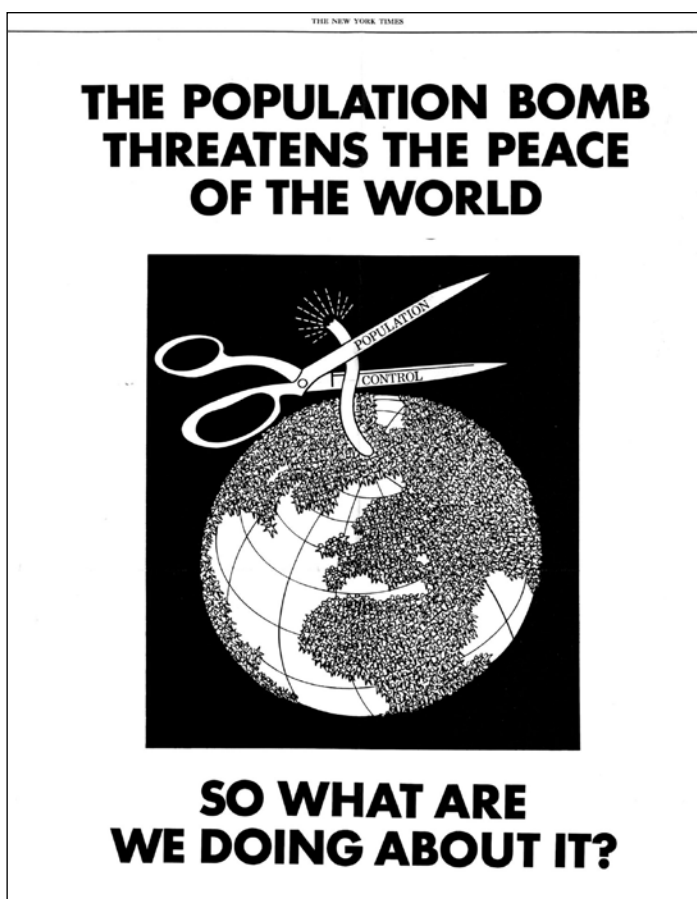
Og som den *self made businessman*, han var, indledte han nu en aggressiv kampagne, hvor han i første omgang sendte en pamflet ud til 1.000 erhvervsfolk og andre samfundsstøtter med titlen "Befolkningsbomben" – en titel, der på dette tidspunkt ikke kunne undgå at give associationer til Hiroshima og Nagasaki og efterkrigstidens frygt for en global atomkrig.

I pamfletten blev denne pointe for en sikkerheds skyld slået fast med disse ord:

"I dag truer befolkningsbomben med at udløse en eksplosion, der er lige så ødelæggende og farlig som atombomben, og som har udsigt til at få lige så store konsekvenser med hensyn til fremskridt eller katastrofe, krig eller fred."

Den undgik på ingen måde at blive kritiseret og sammenlignet med Malthus' mislykkede profetier. Men det generede ikke Moore, der ligesom Margaret Sanger hyldede princippet: "Dårlig omtale er bedre end ingen omtale."

I løbet af det følgende årti sendte han omkring 1½ million gratis eksemplarer af sin pamflet til politikere, undervisere, embedsmænd, journalister – kort sagt til alle tænkelige indflydelsesrige personer og fik således gødet jorden for befolkningskontrol.

Helsides reklame i New York Times, hvor læserne i en ledsagende tekst opfordres til at støtte kampagnen for befolkningskontrol

Fra nationale til globale forsøg på at nulstille befolkningstilvæksten –

og i den forbindelse:

Fra sterilisationer til aborter i den 3. verden

General William H. Draper
(1894-1974)

I 1947 ankom general William H. Draper til Tokyo for at gøre tjeneste som rådgiver for general MacArthur, som var øverstkommanderende for de amerikanske okkupa-tionsstyrker i Japan. Draper var påvirket af samtidens neo-malthusianske tankegang og så derfor med bekymring på, at de japanske soldater efter deres hjemkomst havde udløst et veritabelt *baby boom* – i hans optik en trussel mod den japanske økonomi og dermed også landets politiske stabilitet, hvilket i sidste instans indebar en risiko for en kommunistisk magtovertagelse. Og eftersom Japan var et strategisk vigtigt holdepunkt for amerikanerne i Asien, var han ikke i tvivl om, at man burde skride til handling.

Det skete blandt andet ved, at man i 1948 gennemtvang den såkaldte "*Eugenic Protection Law*", der gav mulighed for at tvangssterilisere mentalt og fysisk handicappede **og samtidig legaliserede abort** under visse betingelser. Set med amerikanske øjne blev loven en succes, hvilket blandt andet kunne ses af det forhold, at japanske læger i 1955 bistod ved 30-50% flere aborter end fødsler og i øvrigt også af, at japanerne umiddelbart oplevede en markant øko-

nomisk fremgang. Det opmuntrede amerikanerne til at gentage eksperimentet i andre asiatiske lande, såsom Sydkorea, Taiwan og Indien. Mere om det senere.

DET HELT AFGØRENDE POLITISKE GENNEMBRUD FOR BEFOLKNINGSKONTROL

kom ti år senere, da Draper i 1958 fik til opgave af præsident Eisenhower at lede en kommission, der skulle undersøge, i hvilket omfang USA's udlandsbistand fungerede efter hensigten. Her greb Hugh Moore, som var en gammel bekendt af Draper, straks lejligheden til at overdænge kommissionens medlemmer med materiale om farerne ved den påståede overbefolkning. Bistandsmidlerne, advarede han, ville inden længe blive ude af stand til at dække de voksende befolkningers behov. Derfor var man nødsaget til at gribe resolut ind over for befolkningstilvæksten.

Så da Draper-rapporten forelå i 1959, var det *den første officielle regeringsrapport i USA, der nogen sinde havde blåstemplet befolkningskontrol*.

Det næste, der skete, var, at Kongressen i 1961 skulle tage stilling til et omfattende lovforslag om udlandsbistand. I den anledning iværksatte Moore en propagandakampagne med helsides annoncer i de landsdækkende aviser: *New York Times*, *Wall Street Journal*, *Washington Post* og i nyhedsmagasinet *Time* med overskriften "Opråb til præsident Kennedy". Samtidig appellerede kampagnen direkte til regeringen om at gribe ind over for befolkningsekspllosionen.

Det virkede, ikke mindst fordi Rockefeller og hans stab arbejdede for sagen bag kulisserne. Den nye lov – *The U.S. Foreign Assistance Act of 1961* – adskilte sig fundamentalt fra den hidtidige forståelse af begrebet udlandsbistand. Hvor opgaven før i tiden havde bestået i at sende fødevarer eller våben til USA's allierede, var hovedformålet nu at gennemtvinge befolkningskontrol i modtagerlandet:

*"Kongressen erklærer, at det amerikanske folks individuelle frihedsrettigheder, økonomiske vækst og sikkerhed bedst bliver opretholdt og styrket i et fællesskab af nationer, som [...] sammen arbejder på at bruge verdens begrænsede ressourcer med omtanke i et åbent og retfærdigt internationalt økonomisk system [...] **Udviklingshjælpen skal fortrinsvis gå til lande, som vil gøre den mest virkningsfulde brug af en sådan hjælp** [...] Præsidenten vil vurdere de enkelte landes engagement og fremskridt [...] ud fra kriterier, som bl.a. omfatter [...] **kontrol med befolknings-tilvæksten ..."***

Og for at undgå enhver misforståelse understreges det i en senere paragraf i loven, at befolkningskontrol skal indgå i alle hjælpeprogrammer:

"Alle sådanne aktiviteter, som foreslås finansieret under dette afsnit, skal udformes med henblik på at skabe motivation for mindre familier ved at ændre de økonomiske og sociale vilkår, som gør det attraktivt at have store familier [...] og ved at arrangere lokale udviklingsprogrammer, hvor man udtrykker påskønnelse af folk, som er motiverede for at begrænse deres familiers størrelse."

RAVENHOLTS BEDRIFTER

I 1966 blev der oprettet en administrativ enhed for befolkningsanliggender som en del af USAID (*The United States Agency for International Development*) hvis første direktør var en læge ved navn Reimert Thorolf Ravenholt, som udelukkende refererede til Kongressen og således i praksis rådede så godt som egenmægtigt over bistandsmidlerne.

Ravenholt var, som man kunne forvente, en kompromisløs tilhænger af befolkningskontrol og dertil en effektiv administrator, som i stedet for at opbygge et større internt bureaukrati valgte at samarbejde med eksisterende organisationer såsom IPPF (*International Planned Parenthood Federation*) og *The Population Council* (jfr. s. 16 og 25) om at gennemføre familieplanlægningsprogrammer i de oversøiske lande.

Straks efter at disse aftaler var i hus, gik Ravenholt i gang med at oversvømme udviklingslandene med kondomer, p-piller og andre præventive midler. Med til den historie hører, at hans valg af præparater i hovedsagen blev truffet på grundlag af, hvilket medicinalfirma der havde det billigste tilbud – **uden hensyn til præparatets kvalitet eller mulige bivirkninger**⁸.

Eksempelvis indeholdt en af disse forsendelser et svimlende antal p-piller med et højt østrogenindhold, som Ravenholt havde erhvervet til en særdeles fordelagtig pris hos medicinalfirmaet Syntex – vel at mærke **efter at sundhedsmyndighederne havde afslået at godkende præparatet til brug på hjemmemarkedet**. Det fik en iagttagelse til at karakterisere hans letsindige omgang med præparater som "verdenshistoriens hidtil mest omfattende medicinske eksperiment uden anvendelse af sikkerhedsforanstaltninger"⁹.

Fra 1968-1995 sendte Ravenholt mere end 10,5 milliarder kondomer, over 2 milliarder abortfremkaldende piller og over 116 millioner sæddræbende skumtabletter til den 3. verdens lande. Dertil kom i 1990'erne implantaterne Norplant og Depo-Provera, og i den samme periode brugte han omkring 1,5 milliarder dollars på at købe og distribuere præventive og abortfremkaldende midler og herunder betydelige summer på at markedsføre produkterne.

8: citeret fra "Steven W. Mosher: Population Control, Real Costs, Illusory Benefits. *Transaction Publishers, New Jersey 2008*, s. 43.

9: citeret fra "Angela Franks: Margaret Sanger's Eugenic Legacy. The Control of Female Fertility" *MacFarland & Company, 2005*, s. 169.

Paul Ehrlich og den tikkende befolkningsbombe...

Vores klode nærmer sig sin undergang, men desværre er det nok for sent at gøre noget ved det!

... som viste sig at være en fuser

I 1968 udkom en yderst kontroversiel bog med titlen "Befolkningsbomben" skrevet af en ung entomolog (insektforsker) Paul R. Ehrlich. Hvis titlen forekommer bekendt, er det ikke et tilfælde, for Ehrlich var faktisk en trofast elev af Hugh Moore (jfr. s. 25), som da også beredvilligt gav ham tilladelse til at genbruge titlen på sin lige så kontroversielle pamflet.

Den første sætning i bogen slog allerede tonen an, som ikke i mindste måde stod tilbage for Moore's skingre retorik:

"Kampen for at brødføde hele menneskeheden er forbi, og menneskeheden har tabt. I løbet af 1970'erne vil verden blive ramt af sultkatastrofer – hundreder af millioner vil dø af sult, uanset hvilke hjælpeprogrammer man måtte forsøge sig med."

Ikke overraskende sammenlignede kritikere hans visioner med Malthus' ligeså virkelighedsfjerne katastrofeteorier – og lige så forventeligt fik bogen en kolossal udbredelse: over 3 millioner solgte eksemplarer i tiden derefter. Katastrofeteorier er og bliver populært stof.

"THE BET"

A propos kritikere talte man i 1990'erne meget om "The Bet" – et væddemål om 1.000 dollars, som den amerikanske økonom Julian Simon havde udfordret Ehrlich til at indgå i september 1980. Væddemålet drejede sig om, hvorvidt gængse råstoffer ville gå op eller ned i pris frem til september 1990, og Ehrlich fik lov til at vælge, hvilke råstoffer det skulle være.

Ehrlich valgte kobber, krom, nikkel, tin og wolfram og satsede på, at priserne ville stige og dermed fremkalde en mangelsituation. Simon holdt derimod på, at priserne ville falde – og det var lige præcis, hvad de gjorde for samtlige metaller vedkommende.

Efterfølgende forsøgte Ehrlich at undgå at tabe ansigt ved at påstå, at resultatet ikke var blevet det samme i et senere årti. Men uanset hvad der kan siges om den sag, rører det ikke ved Julian Simons væsentligste pointe: at mangelsituationer i nyere tid som hovedregel altid er blevet overvundet af teknologien.

F.eks. skal vi ikke så mange årtier tilbage, før det blev anset for en urokkelig kendsgerning, at verdens olieressourcer ville være opbrugt inden for få år. Det var ikke det, der skete, men det fik

os som bekendt til at gå over til andre energikilder og til at producere transportmidler med et langt mindre energiforbrug.

Julian Simon morede sig på sin side med at fortælle historien om, hvad der skete, da elfenben helt tilbage i 1800-tallet blev en mangelvare i England. Det var noget nær en katastrofe – i hvert fald for det bedre borgerskab, som i kølvandet på industrialiseringen havde fået råd til at anskaffe et billardbord med tilhørende billardkugler fremstillet af elfenben.

Hvad skete der så? Helt forventeligt, at producenterne hårdt presset på pengepungen begyndte at se sig om efter alternative materialer. Det resulterede i 1869 i opfindelsen af "celluloid" – forgængeren for de mange slags plastic, som siden er blevet en uundværlig ingrediens i vores hverdag.

Men tilbage til Paul Ehrlichs dommedagsprofeti om en forestående sultkatastrofe. Den fik forståeligt nok andre forskere til at ryste på hovedet, fordi der i 1968 ikke var det mindste tegn på en global katastrofe af denne art. Eksempelvis var Indiens problemer med at brødføde befolkningen et stort set overstået stadium (man kendte i vor del af verden endnu intet til Kinas menneskeskabte fødevarekrise i begyndelsen af 1960'erne), og resultaterne af "den grønne revolution" var allerede mærkbare. Kort sagt, befolkningsbomben var og blev ren fiktion.

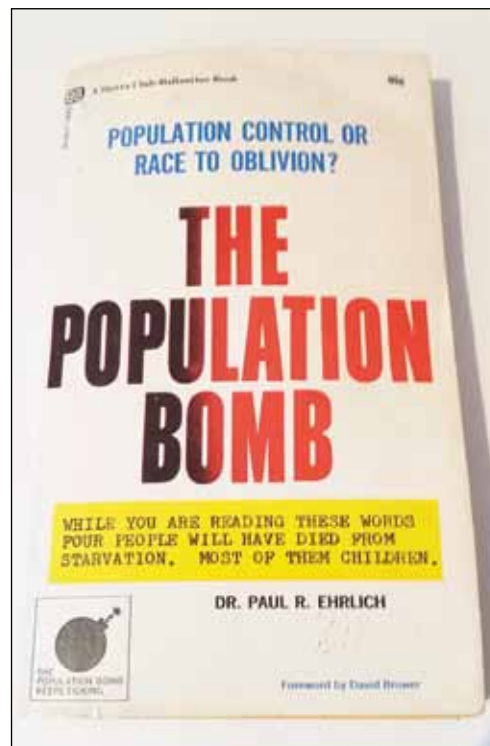
Lederen af *Stanford Food Research Institute*, Karl Brandt tog således også afstand fra Ehrlichs dommedagsprofetier med blandt andet dette udsagn:

"Mange nationer har brug for flere, ikke færre mennesker til at dyrke fødevarer og opbygge en sund landbrugsøkonomi ... ethvert land, som vil gøre sig de nødvendige anstrengelser, er i stand til at producere alle de fødevarer, de har behov for."

Ehrlichs folkelige succes var derfor i hovedsagen affødt af, at han netop i disse år kunne ride med på en bølge af dramatiske advarsler fra diverse miljøgrupper mod at drive rovdrift på naturen. De fleste af dem havde i begyndelsen af 1970'erne tilsluttet sig det synspunkt, at antallet af fødsler burde begrænses for at undgå en global katastrofe, og mange af dem var overbevist om, at fri adgang til abort, sterilisation og prævention ikke i sig selv ville være nok til at vende udviklingen. Derfor, mente de, ville tvangsforanstaltninger blive nødvendige.

Eksempelvis anbefalede Gruppen "*Negative Population Growth*", at man skulle skære USA's befolkningstal ned til 90 millioner fra de ca. 200 millioner på daværende tidspunkt. Og tilsvarende erklærede den berømte franske opdagelsesrejsende og filmskaber, Jacques Cousteau, som især huskes for filmen "*Den tavse verden*" (1956) og tv-serien "*Havenes hemmeligheder*" (1968), i et interview i 1991 med *UNESCO courier*, at man "for at stabilisere befolkningstallet i hele verden nødvendigvis måtte beskære det samlede antal med 350.000 hvert år."

Og sidst, men ikke mindst arbejdede de radikale feministgrupper, der som oftest var inspireret af marxismens syn på ægteskab og familie, i disse år ihærdigt på at nedgøre moderrollen blandt andet ved at betegne de kvinder, der fik mere end to børn, som "fødemaskiner" – nærmere bestemt som uoplyste, undertrykte ofre for et mandsdomineret samfund.

Men havde Ehrlich ikke ret i, at verdens befolkning til stadighed vokser?

Det vil ingen benægte, men problemet er ikke, som han mente, at der bliver født for mange børn. Det kræver en nærmere forklaring. Den kommer her:

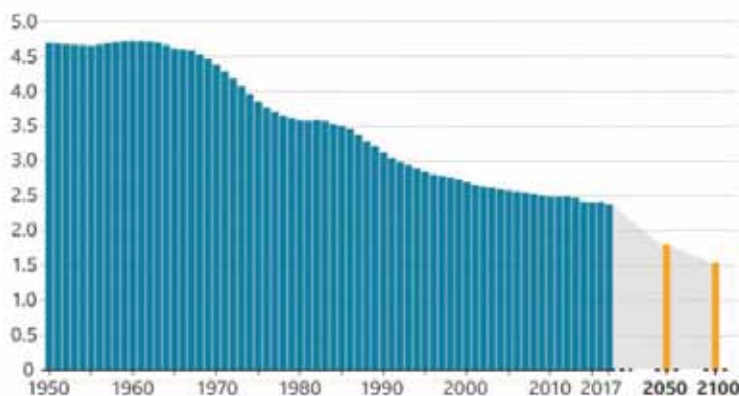
Fra slutningen af 1800-tallet voksede verdens befolkning betydeligt. I 1830 var der ca. 1 milliard mennesker på jorden, i år 1900 1,6 milliarder og i 1970 3,7 milliarder. Det var grunden til, at man begyndte at tale om en befolkningsekspllosion og om nødvendigheden af at begrænse antallet af fødsler.

Men i den sidste halvdel af 1900-tallet var antallet af fødsler allerede begyndt at falde drastisk. I 1950 blev der endnu i hele verden gennemsnitligt født 4,7 børn pr. kvinde i den fødedygtige alder. Det tal var i 2019 så godt som halveret til 2,4, og der er, som vi skal se, i øjeblikket intet, der tyder på, at nedturen er forbi.

Hertil kommer, at levetiden er steget markant. F.eks. var den forventede levetid for mænd og kvinder i Danmark i år 1900 50 år (og betydeligt lavere i den 3. verden). I dag er den 81,6 år. Altså en betænkelig udvikling med færre og færre børn og unge og flere og flere pensionister.

Når det globale befolkningstal stadig stiger årligt – i 1968 med 2,1% og for tiden med 1,1% – skyldes det derfor ikke, at vi får ”for mange børn”, men primært, at vi lever betydeligt længere på grund af en generel forbedring af ernærings- og sundhedstilstanden. Eller som en vittig kommentator har udtrykt det: *Vi bliver ikke flere, fordi vi formerer os som kaniner, men fordi vi er holdt op med at dø som fluer.*

En prognose, som blev foretaget af forskere ved *University of Washington* og offentliggjort den 15. juli 2020, viser den negative udvikling fra 1950 og frem til 2017 og forudsiger (de grå felter), at vi i 2100 vil få en generel fødselsrate på 1,5.

Nedturen, understreger forskerne, er gået langt hurtigere end forventet og vil i 2100 resultere i, at befolkningerne i de fleste lande i vor del af verden (men også i Asien) vil blive mærkbart reduceret og i visse tilfælde skrumpet ind til halvdelen af, hvad de er i dag.

Samtidig vil antallet af personer over 80 år efter al sandsynlighed globalt stige fra 141 millioner i 2017 til 866 millioner i 2100 og dermed blive lidt over 6 gange større end i dag.

På den baggrund kan man trygt glemme alle bekymringer om ”overbefolkning” og i stedet begynde at forholde sig til følgerne af, at vi i øjeblikket er ved at skabe et samfund af pensionister med alt, hvad dette kommer til at indebære af sociale og økonomiske problemer.

Hvordan befolkningskontrol blev de vestlige landes fælles projekt

Robert McNamara (1916-2009) præsident for Verdensbanken 1968-1981

Samtidig med at Ravenholt (se igen s. 27) var i færd med at stable sit befolkningsprogram på benene, blev de vesteuropæiske lande af den amerikanske regering under præsident Lyndon B. Johnson opfordret til at gøre "familieplanlægning" til en del af deres u-landsbistand. Internationale organisationer, i begyndelsen hovedsagelig FN-organisationer, blev inddraget i samarbejdet. På den måde bidrog de til at opretholde illusionen om, at det internationale samfund som helhed bakkede op omkring befolkningskontrol. Men det var Verdensbanken og dens milliarder af dollars, som i hovedsagen finansierede projektet.¹⁰

I 1968 blev den tidligere forsvarsminister Robert McNamara hentet til Verdensbanken som dens øverste leder. Samme år mødtes bestyrelserne for Verdensbanken og Den Internationale Valutafond (IMF) til en drøftelse, hvor også præsidenten var til stede. Her bemærkede han bl.a., at "teknologien har gjort det muligt at fremskynde en effektivisering af familieplanlægningen i de underudviklede lande" og tilføjede, "at resultatet står og falder med, hvor hurtige vi er til at udnytte dette forspring.

Hermed var signalet givet til, at McNamara kunne indlede en offensiv mod den påståede befolkningsekspllosion, som han ved samme lejlighed betegnede som "en af de største hindringer for økonomisk vækst og velfærd i vore medlemslande." En del af hans program for den følgende tid gik således ud på at lade Verdensbanken og IMF tilbyde medlemslandene lån til at finansiere kampagner for familieplanlægning – herunder projekter, som indebar både kirurgiske og medicinske aborter. Følgelig blev Verdensbanken i 1976 rost af *The National Security Council* (NSC) [præsidentens personlige sikkerhedsråd] for at være den førende institution, når det drejede sig om finansiering af befolkningsprogrammer.

10: I den forbindelse skal man huske på, at Verdensbanken på trods af sit navn i hovedsagen er en amerikansk institution med hovedkvarter i Washington D.C.

Hvad det ville sige i tørre tal, fik man først indblik i, da banken i 1998 oplyste i en rapport¹¹, at den "i de seneste 27 år havde udlånt over 3 milliarder dollars til finansiering af 160 projekter i mere end 70 lande vedrørende "reproduktiv sundhed" [læs: prævention, sterilisation og abort].

Abortlobbyens¹² arbejdsmetoder

Verdensbanken er i længere tid (og med god grund) blevet anklaget for at lægge pres på udviklingslandene for at få dem til at legalisere abort. Et slående eksempel herpå er offensiven mod Nigeria, hvor abort så sent som i 1990 var utænkelig som et officielt anerkendt middel til familieplanlægning.

Hvad skete der? Først og fremmest, at Verdensbanken, USAID¹³ og diverse lokale NGO'er¹⁴ målbevidst forsøgte at overtale den politiske og intellektuelle elite i landet til at acceptere befolkningskontrol – herunder også abort. Til den ende tog man blandt andet fat på at uddanne "eksperter", som på længere sigt skulle overbevise regeringen om, at der ikke (stik mod sandheden) var tale om en større omvæltning, kun om, at familieplanlægning skulle tænkes med ind i sundhedspolitikken som helhed.

På det folkelige plan iværksatte man en medieoffensiv, hvor positive budskaber om familieplanlægning blev integreret i populære radio- og TV-serier. Populære sangere blev rekrutteret til at synge viser om det problematiske i at få mange børn, og journalister, forlæggere og filmproducenter blev belønnet [læs: bestukket] med såkaldte legater som tak for deres medvirken til mediekampagnen. Kort sagt, der blev ikke sparet nogen anstrengelser endsiges udgifter for at skabe en positiv indstilling i offentligheden til befolkningskontrol.

Verdensbanken, USAID og co. valgte at slå til i det rette øjeblik, mens Nigeria var underlagt en militær regering, og hvor al magt var lagt i hænderne på et råd bestående af 28 medlemmer under general Ibrahim Babangidas ledelse. Den 22. august 1991 meddelte sundhedsministeren således – efter at regeringen havde sagt ja tak til et lån på 78,5 millioner dollars fra Verdensbanken – at man havde i sinde at legalisere abort af demografiske årsager [læs: for at imødekomme abortlobbyens krav]. Den dybere årsag var, at landet befandt sig i en økonomisk krise, hvor man akut havde brug for investeringer udefra.

Imidlertid blev tanken om at legalisere abort mødt med en så massiv modstand, at den måtte opgives. I dag er Nigeria således stadig et af de lande, hvor abort kun tolereres, såfremt moderens liv er i fare, hvis graviditeten gennemføres. Det skyldes ikke mindst, at Nigeria dengang som nu er et religiøst land bestående både af katolikker og muslimer.

Men, skal det tilføjes, det har ikke ændret ved, at abortlobbyen på ingen måde har opgivet håbet om at gennemtvinge en lovgivning, som i givet fald vil være i strid med befolkningens ønsker.

En typisk nigeriansk familie med fire børn

11: Improving Reproductive Health: The Role of the World Bank, s. 4

12: Hermed forstås de mange regeringer og organisationer af forskellig art, som aktivt støtter abort

13: forkortelse for: US Agency for International Development (svarende til DANIDA i Danmark)

14: forkortelse for: non-governmental organization (ikke-statslig organisation)

DOKUMENTATION FOR TVIVLERE: ET BLIK PÅ NSSM 200

Såfremt nogen skulle være i tvivl om, at USA var dybt engageret i befolkningskontrol i den 3. verden i anden halvdel af 1900-tallet – et projekt, som sidenhen er blevet kaldt ny-kolonialisme – så kommer her en kort redegørelse for det vigtigste bevismateriale, som vedrører 1970'erne og 1980'erne, og som blev offentliggjort fra 1989-1990.

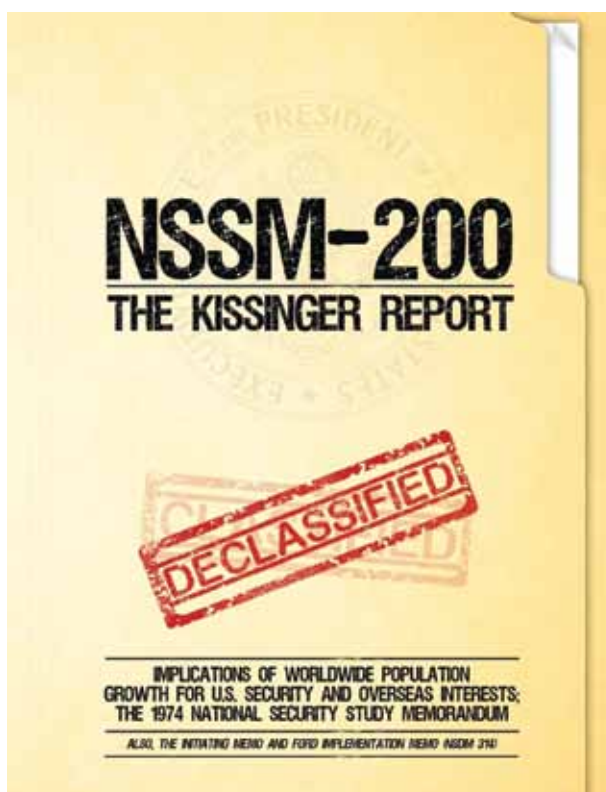
Det drejer sig om fortrolige regeringsdokumenter. Blandt de vigtigste er NSSM 200¹⁵ – en redegørelse for regeringens strategi vedrørende sikkerhedspolitikken, som blev udarbejdet af NSC¹⁶ i 1974 – populært kaldet Kissinger-rapporten efter den daværende nationale sikkerhedsrådgiver i perioden 1969-1964 under præsident Richard Nixon.

NSSM 200 er det første officielle dokument, der omtaler befolkningskontrol som et middel til at bevare nationens sikkerhed – et synspunkt, som ikke blev anfægtet af de følgende præsidenter, som fastholdt princippet om, at udviklingsbistand skal være betinget af modtagerlandets accept af fødselskontrol. Selv de to republikanske præsidenter i 1980'erne (Ronald Reagan og George Bush), som var erklærede modstandere af abort, fortsatte med at støtte befolkningsprogrammer i de fattigere lande.

Dokumentet indeholder en detaljeret analyse af forholdet mellem befolkningstilvæksten i udviklingslandene og USA's fremtidige muligheder for at få adgang til ressourcer i og samhandel med de pågældende lande. I betragtning af at USA, som på det tidspunkt kun udgjorde 6% af verdens befolkning, brugte cirka en tredjedel af jordens ressourcer, skal man ikke undre sig over, at NSSM 200 i befolkningstilvæksten i udviklingslandene så en risiko for en stigende konkurrence om råstofferne og ligeledes frygtede ekspropriationer af amerikanske virksomheder.

I den forbindelse peger NSSM 200 på 13 lande, hvor befolkningstilvæksten betegnes som uacceptabel set i lyset af, at deres militære og økonomiske styrke og besiddelse af råstoffer i høj grad har betydning for amerikanske interesser. Det drejer sig i følgende orden om: Indien, Bangladesh, Pakistan, Nigeria, Mexico, Indonesien, Brasilien, Filippinerne, Thailand, Egypten, Tyrkiet, Etiopien og Colombia.

Blandt de midler, der skal til for at overtale landene til at acceptere befolkningskontrol, anbefaler NSSM 200, at man allierer sig med de lokale regeringer og religiøse grupper, giver økonomiske belønninger til dem, der medvirker til at udbrede brugen af prævention, og sørger for, at lokal-samfundene får tildelt det nødvendige udstyr til at udføre aborter og sterilisationer.

15: National Security Study Memorandum 200: Implications of Worldwide Population Growth for US Security and Overseas Interests – herefter NSSM 200.

16: forkortelse for: The National Security Council (NSC) [præsidentens personlige sikkerhedsråd] jfr. s. 31 nederst

Og for at forhindre, at USA bliver beskyldt for "imperialistiske aktiviteter af racistisk karakter", anbefales det at gøre brug af både internationale og lokale aktører for at sikre, at USA så vidt muligt vil kunne holde lav profil. Hvilket også kan være bekvemt i situationer, hvor det, som det nævnes andetsteds i dokumentet, kan blive nødvendigt at tvinge lokale regeringer til at indføre befolkningskontrol ved f.eks. at true dem med at fratage dem fødevarehjælp.

HVOR KOM PENGENE FRA?

I 1970'erne og 1980'erne brugte USA flere penge end alle andre lande tilsammen på at finansiere kampagner for befolkningskontrol over hele verden. Officielle tal lader formode, at det i denne periode drejede sig om ca. 4 milliarder dollars. Hertil skal lægges donationer fra private institutioner såsom Rockefellerfonden, Sierra-klubben¹⁷, Worldwatch Institute¹⁸, Fordfonden, Pathfinder-fonden¹⁹ m.fl.

HVAD BLEV DE BRUGT TIL?

I hovedsagen til at finansiere kampagner for befolkningskontrol i strid med de pågældende landes lovgivning – f.eks. i Sydamerika. I **Brasilien** blev denne type overgreb, hvor den vestlige verden åbenlyst blandede sig i et udviklingslands interne anliggender, eftertrykkeligt dokumenteret, da landets sundhedsminister Alcení Guerra i 1991 anklagede internationale organisationer for at have finansieret et landsdækkende ulovligt sterilisationsprojekt udført både på landets hospitaler og i private klinikker.

Der var ifølge Guerra tale om sterilisationer af 7,5 millioner brasilianske kvinder inden for de seneste fem år – på trods af, at sterilisationer var forbudt i Brasilien. Det fik Guerra til at kalde projektet for "et umoralsk kriminelt program – verdens største uautoriserede program af denne art."

Guerras afsløringer gav anledning til overskrifter i de internationale medier og førte til, at der blev nedsat en parlamentarisk undersøgelseskommission. I sin redegørelse for kommissionen pointerede han, at kvinderne i de fleste tilfælde ikke var blevet orienteret om, at indgrebet bestod i, at man blokerede æggelederne eller fjernede dem helt – og at der derfor var tale om et så godt som uigenkaldeligt indgreb.

De data, Guerra forelagde for kommissionen, blev efterfølgende bekræftet af det brasilianske Statistiske Institut, som endvidere kunne konstatere, at de fleste indgreb var foretaget på fattige kvinder, og at 74% af alle kvinder, som havde født ved kejsersnit, ved samme lejlighed var blevet steriliseret uden deres samtykke.

Sterilisationsprogrammet blev hovedsagelig finansieret af FN med 32 millioner dollars, men også af diverse NGO'er såsom den lokale afdeling af Planned Parenthood, Population Council (grundlagt af John D. Rockefeller 3. jfr. s. 18), Ford-fonden og Verdensbanken.

Alcení Guerra, Brasiliens sundhedsminister i 1991:

"7,5 millioner kvinder er blevet ulovligt steriliseret i et projekt finansieret af internationale organisationer".

17: *The Sierra Club* er en indflydelsesrig miljøorganisation med filialer i samtlige amerikanske stater.

18: Worldwatch Institute var en meget omtalt organisation grundlagt af Lester R. Brown., som hvert år udsendte en som regel meget dramatisk *State of the World*-rapport – sidste gang i 2017.

19: *The Pathfinder Fund* arbejder for fri adgang til prævention og abort i 15 lande i Afrika og Sydasiens

ENDNU ET SKOLEEKSEMPEL PÅ SYSTEMATISKE OVERGREB MOD KVINDER I RACEHYGIEJNENS OG BEFOLKNINGSKONTROLLENS NAVN

Da Perus præsident Alberto Fujimori blev genvalgt i 1995, havde han allerede året før iværksat en kampagne, hvor kvinderne blev steriliseret efter den samme metode som i Brasilien, altså ved at man blokerede eller helt fjernede deres æggeledere.

Til dette formål lod han sin sundhedsminister dr. Eduardo Motta indforskrive kinesiske, indiske og colombianske læger, som havde erfaringer med at tilrettelægge den slags kampagner i deres eget land. Og for at holde staben til ilden satte han årlige mål for, hvor mange sterilisationer, der skulle foretages – eksempelvis 100.000 i 1997 – og forlangte at få ugentlige rapporter om, hvor langt man var nået. Endvidere sørgede han for, at et passende antal læger og sygeplejersker fik den nødvendige efteruddannelse til at kunne foretage indgrebene inden de blev sendt ud i landdistrikterne for at iværksætte såkaldte "sterilisationsfestivaler" af en eller to ugers varighed.

Deres opgave var at få så mange kvinder under kniven som muligt – fortrinsvis i de fattigste provinser. For at "overtale" kvinderne til at lade sig sterilisere brugte man typisk bestikkelse og trusler. En særlig kynisk måde at gøre det på bestod i at nægte nødlidende mødre fødevarerhjælp, medmindre de medbragte dokumentation fra hospitalet for, at de var blevet steriliseret. Dette uanset, at det først og fremmest kom til at gå ud over deres børn.

Sådanne systematiske overgreb kunne i det lange løb ikke holdes skjult for omverdenen. Ikke mindst fordi repræsentanter for menneskerettighedsorganisationer som *Population Research Institute* og *U.S. House Subcommittee on International Operations and Human Rights*²⁰ rejste rundt i Peru og rapporterede, hvad de så og hørte, til medierne.

Efter at Fujimori i år 2000 var blevet fjernet fra sit embede, nedsatte den nyvalgte præsident Alejandro Toledo en undersøgelsekommission, som 4½ måned senere nedkom med en rapport (AQV), hvoraf det fremgik, at 314.605 fortrinsvis fattige, farvede eller ikke spansk-talende kvinder var blevet steriliseret, hvoraf 90% var blevet presset eller narret til at acceptere indgrebet. Alt i alt et forehavende, som kommissionen ikke tøvede med at kalde et folkedrab²¹.

Men var Fujimori og hans stab alene om at gennemføre projektet?

Alberto Fujimori
Præsident i Peru 1990-2000
Anklaget for brud på
menneskerettighederne, mord
og korruption.
Idømt 25 års fængsel i 2009,
benådet af præsidenten i 2017,
men sendt tilbage i fængslet igen,
efter at Højesteret havde underkendt
benådningen den 23. januar 2019.

20: Et udvalg i Kongressen, som har til opgave at føre tilsyn med USA's håndtering af spørgsmål vedrørende global sundhed og menneskerettigheder.

21: FN's definition på folkedrab nævner bl.a. "at gennemføre forholdsregler, der tilsigter at hindre fødsler inden for gruppen".

FN's befolkningsfond (UNFPA) blev grundlagt i 1969 primært med det formål at gribe ind over for det påståede overbefolkningsproblem.

Hvad angår spørgsmålet på forrige side, er svaret: Nej, UNFPA var (sammen med USAID) dybt involveret i det peruvianske befolkningsprojekt, uanset at organisationen efterfølgende hårdnakket nægtede at have været medansvarlig for de hundredetusinder af sterilisationer.

I AQV-rapporten læser man ikke desto mindre,

"at de udenlandske organisationers bidrag fortrinsvis vedrørte demografiske målsætninger [læs befolkningskontrol] især i tiden efter eks-præsident Alberto Fujimoris indsættelse. Disse målsætninger blev inkorporeret i det nationale befolkningsprogram af 1991-1995. Og som noget hidtil uhørt overdrog lovgiverne den tekniske del af programmet til UNFPA.

UNFPA, som er kendt for sin støtte til befolkningskontrol i udviklingslande, overtog styringen og fungerede som et teknisk sekretariat, der samarbejdede med det nationale befolkningsråd."

MILOSEVIC OG UNFPA

Var UNFPA's aktiviteter i Peru et isoleret fejltrin, som organisationen efterfølgende sørgede for ikke at gentage? På ingen måde. Den 9. juli 1999 måtte UNFPA nødtvungent indrømme at have efterkommet en invitation fra Milosevic-regimet til et samarbejde om at reducere fødselstallet i Kosovo-provinsen – og vel at mærke kun der. Hvorfor? Fordi regimet længe havde været bekymret over de etniske albaneres stigende fødselstal, som på længere sigt kunne resultere i, at albanerne ville komme til at udgøre flertallet i provinsen.

Der var således ifølge den serbiske familieminister Rada Trajkovic, tale om en "demografisk bombe", som han højlydt advarede mod i en officiel rapport i 1998. Samme år blev den serbiske hær sat ind for med magt at fjerne etniske albanere fra Kosovo – et etnisk udrensingsprojekt, som NATO senere satte en stopper for.

UNFPA's aktiviteter i Kosovo blev afsløret af blandt andre *Population Research Institute (PRI)*, og helt forventeligt reagerede repræsentanter for UNFPA med at afveje PRI's rapport som "usandfærdig og vildledende". UNFPA, hed det, var udelukkende i Kosovo for at højne sundhedstilstanden hos fødende kvinder.

Men beviserne hobede sig op. F.eks fik det lokale UNFPA-kontor problemer med at forklare, at det udstyr, som de uddelte gratis til lokale jordemødre, kun kunne bruges til udsugning af livmoderen i forbindelse med spontane eller provokerede aborter.

Som sagt endte det med en tilståelse, men heller ikke denne gang med en kursændring. UNFPA lyver stadig og arbejder stadig på at gennemføre befolkningskontrol i den 3. verden.

Mere om det i det følgende.

Hvad skete der i Indien?

I midten af 1960'erne sendte *Population Council*²² direktøren for organisationens lægevidenskabelige afdeling, Sheldon Segal, til Indien. I de to år, han opholdt sig i Indien, var han personlig rådgiver for Indiens øverste leder af familieplanlægningen i landet, oberst B.L. Raina. Rainas arbejdsområde havde indtil da ikke blot været befolkningskontrol, men også mødres og børns sundhed. Det fik Segal kort efter ændret til, at Raina så godt som udelukkende skulle beskæftige sig med befolkningskontrol.

Når Segal helt suverænt var i stand til at træffe den slags afgørelser, skyldtes det, at han sad i en komité i Verdensbanken, som i 1960'erne årligt lånte Indien 1½ milliarder dollars til fødevarer- og sundhedsprojekter. De fleste af disse penge kom fra den amerikanske regering, UNFPA og *The Ford Foundation*, der således var i stand til at styre landets befolkningspolitik efter princippet "noget for noget": Vil I have noget at spise, skal I til gengæld sørge for at begrænse antallet af fødsler.

Segals primære opgave var at oprette en afdeling for reproduktiv fysiologi på Indiens førende lægevidenskabelige uddannelsesinstitution, *All-India-Institute of Medical Sciences (AIIMS)* for ad den vej at sikre sig indflydelse på eliten blandt både læger og politiske beslutningstagere.

KØNSSELEKTERING

Segal underviste de studerende i de teknikker, der på det tidspunkt var til rådighed for at identificere henholdsvis XX- og XY-kromosomer i menneskelige celler. Senere skrev han i sine erindringer, at disse teknikker først og fremmest var tænkt til at hjælpe par, der havde svært ved at få børn, og bedyrede samtidig, at det aldrig var faldet ham ind, at de skulle bruges til at identificere og efterfølgende abortere pigefostre. Helt troværdig forekommer den udmelding imidlertid ikke, eftersom han senere på et møde i USA i fuld offentlighed varmt anbefalede *kønnsselektering* som en effektiv metode til befolkningskontrol.

Da man snart efter blev i stand til at konstatere barnets køn inden fødslen ved hjælp af ultralydsscanninger og – med hjælp fra den vestlige verden – fik anskaffet det nødvendige udstyr, kom der gang i kønsselekteringerne og dermed også i fravalget af piger. I Punjab reklamerede den første klinik med kønsselektering i 1979, og andre delstater fulgte snart efter.

Men hvorfor var det fortrinsvis pigerne, man valgte at abortere? Fordi det kostede familien en mindre formue at gifte dem bort, mens drenge blev betragtet som en god investering, fordi det

22: En NGO grundlagt i 1952 af John D. Rockefeller 3, jfr. s. 18.

blev betragtet som deres pligt at tage sig af forældrene, når disse ikke længere var i stand til at klare sig selv. Pigerne ville derimod på det samme tidspunkt have forladt hjemmet og være travlt beskæftiget med at tage sig af ægtefællen og hans familie. Kort sagt, piger blev af familien i bedste fald betragtet som værdiløse – og behandlet derefter.

KVINDER TIL SALG

De langsigtede konsekvenser heraf har for det første været, at det i stigende grad er blevet vanskeligt for unge mænd at finde en kvinde, de kan gifte sig med. I de områder, hvor under-skuddet af kvinder er størst, foregår der således en udbredt handel med kvinder, hvor forældre køber en hustru til deres søn. På grund af den store efterspørgsel er priserne høje, og derfor tvinges handlede kvinder ofte til at stå til rådighed for flere sønner i familien. Dernæst oplever man en stigende efterspørgsel på prostituerede, hvilket igen fører til, at mindst 100.000 kvinder hvert år bortføres og tvinges til prostitution.²³ Så alt i alt er antallet af voldtægtsforbrydelser ifølge det indiske *Crime Records Bureau* steget med 700% i perioden 1971-2009.

STERILISATIONER PÅ SAMLEBÅND

Omkring 1980 indledte den daværende premierminister, Indira Gandhi, en mildt sagt ambitiøs sterilisationskampagne, som skulle hindre fattige mænd i at sætte børn i verden. Det kom til at gå ud over 6,5 millioner mænd, hvoraf ca. 2.000 døde, angiveligt fordi indgrebene blev foretaget af et lemfældigt uddannet personale under betænkelige hygiejniske forhold.

Nogenlunde på samme tid var USAID engageret i et program, hvor man i 60.000 sterilisationsleje i løbet af ti år foretog over 810.000 sterilisationer af indiske kvinder blot i en enkelt delstat. At der nogensinde kom noget frem i medierne om forholdene i disse leje, skyldtes en katastrofe i delstaten Chhattisgarh, hvor 14 kvinder i efteråret 2014 døde på samme dag, efter at den samme læge havde steriliseret 83 kvinder i løbet af få timer. Dette på trods af, at han ifølge reglerne kun måtte foretage 25 sterilisationer på én dag.

Det førte til, at en menneskerettighedsorganisation i Delhi (HRLN) sendte en medarbejder og to advokater til stedet, hvor de kunne konstatere, at der herskede horrible sanitære forhold, hvor læger genbrugte handsker og kanyler 10-12 gange, hvor der var mangel på antibiotika og smertestillende midler, og hvor kvinder fik deres underliv udspilet ved hjælp af cykelpumper.

I den rapport, HRLN efterfølgende offentliggjorde, fortalte de historien om en mor til to børn, Chati, som havde følt sig dårligt tilpas og derfor havde taget imod et tilbud om at blive undersøgt på sundhedscentret i Gaurella. Dette sundhedscenter havde som målsætning at sterilisere 800 personer om året, men ingen nævnte noget ved ankomsten om sterilisation eller familieplanlægning. Hendes mand blev bedt om at vente udenfor. Nogle timer efter fik han lov til at komme ind på opvågningsstuen. Her fandt han Chati liggende på det snavsede gulv sammen med mange andre kvinder. Hjemme igen begyndte Chati at kaste op, og hospitalet sendte hende dagen efter en ambulance, men hun døde undervejs. Hendes mand modtog senere en check fra myndighederne med en erstatning på 200.000 rupees, ca. 20.000 kr.

Parlamentet har flere gange vedtaget lovgivning med henblik på at begrænse mulighederne for at få oplysninger om det ufødte barns køn,. Men det har ikke ændret ved, at omkring 15,8 millioner ufødte piger siden 1990 er blevet aborteret alene af den grund, at de er piger. Hvert år aborteres der stadig ca. 550.000 piger – det vil sige, at der i Indien i dag fødes 111 drenge for hver 100 piger.

23: Kilde: Bénédicte Manier: "Quand les femmes auront disparu, L'élimination des filles en Inde et en Asie". *Éditions La Découverte* 2008.

HVOR VAR DANMARK HENNE I ALT DETTE HER?

Helt som forventeligt i armene på den internationale abort- og sterilisations-lobby. Da det i 1985 blev afsløret, at UNFPA aktivt deltog i implementeringen af det kinesiske befolkningsprogram, der dengang som nu omfattede tvangsaborter og ditto -sterilisationer, valgte USA (under præsident Ronald Reagan) at indstille støtten til UNFPA, ligesom regeringen af tilsvarende årsager strøg det statslige bidrag til Planned Parenthood.

Det gjorde Danmark ikke – på trods af, at det på den tid var en erklæret holdning, at Danida *"ikke aktivt kan deltage i eller yde støtte til aktiviteter, som indebærer tvang eller utilbørligt påtryk med hensyn til brugen af familieplanlægning."*

Tilsvarende valgte man at lukke øjnene for det, der skete i Indien, og sørgede for, at det ikke kom ud til offentligheden. Det fremgår med al tydelighed af et *fortroligt* Danida-dokument med overskriften "Danida's politik på befolkningsområdet" fra marts 1988, som er i RFM's besiddelse.

Her efterlades der ingen tvivl om, at udenrigsministeriet udmærket var klar over, at de principper, man hyldede udadtil, ikke havde meget at gøre med den barske virkelighed på stedet. Under overskriften "Særlige træk ved familieplanlægningsprogrammet" læser man f.eks.:

"I praksis er der en klar præference for sterilisationer, der har den umiddelbare fordel, at de er definitive. Der kræves færre akseptorer [personer, der går frivilligt med til at lade sig sterilisere] end for andre metoder. Der kræves ikke løbende kontrol og opfølgning..."

Allerede her dør myten om, at familieplanlægning drejer sig om at hjælpe familierne med at finde den rigtige løsning set med *deres* øjne. Det næste citat handler især om arten af personalets motivation:

"Brugen af incentives [belønninger]: "Indtil for nylig fik f.eks. hver akseptor af sterilisation 100 rupees, der blev betragtet som compensation for tabt arbejds løn. På det seneste har der i Danida-projekterne været eksempler på tilbud op til 2000 rupees pr. sterilisation. Også for sundhedspersonalet er der kontante præmier, hvilket er problematisk for sundhedsprojekter af den art, som Danida finansierer. I 1987 nævntes i den indiske presse groteske eksempler på præmier til personale og motivatorer [medarbejdere, der har til opgave at overtale kvinderne] i Uttar Pradesh (en skala gående fra et armbånds ur og en trykkoger for 10 sterilisationer til et farve-TV for 100).

Den generelt ringe kvalitet af de familieplanlægningsydelser, der tilbydes befolkningen (f.eks. manglende sikkerhed i forsyningen med p-piller og uansvarlig anvendelse af instrumenter, der bruges til sterilisationer af kvinder)."

Og sidst, men ikke mindst:

"Alt for mange eksempler på alvorlige komplikationer efter sterilisation af kvinder. Blandt årsagerne: Mangelfuld undersøgelse for kontraindikationer [tegn på, at en bestemt behandling kan være helbredstruende], dårlig hygiejne, ukyndig betjening af instrumenter, svigtende opfølgning i den første tid efter sterilisation. Et dødsfald efter sterilisation eller graviditet efter en mangelfuld sterilisation er ødelæggende for arbejdsmulighederne for den sundhedsarbejder, der har motiveret akseptoren."

Og hvordan reagerede Danmark så på det? Sørgede vi for, at der blev rettet op på de uhyrligheder, der nævnes her? Protesterede vi? Trak vi os ud af projektet, ligesom amerikanerne havde gjort? Svaret er: Vi reagerede slet ikke.

Kina og et-barns-politikken

Unge kinesere foran en af de mange plakater, der skulle minde dem om, at ét barn pr. familie er den ideelle familiestørrelse.

Et-barns-politikken blev i 1979 lanceret af Deng Xiaoping, som efter Mao Zedongs død i 1977 var den mest indflydelsesrige politiker i Kina. Men til forskel fra Indien og de andre lande, vi har nævnt indtil nu, var det kineserne selv, eller rettere det kinesiske regime, der henvendte sig til den vestlige verden for at få teknisk assistance til at virkeliggøre og holde styr på dette gigantiske program, som indebar en registrering af over en milliard kinesere.

Der var med andre ord tale om en opgave, der først og fremmest krævede computere og computerkompetencer, som Kina på dette tidspunkt langt fra var i besiddelse af.

Og hvordan tog den vestlige verden så imod Kinas ønske om en ét-barns-politik? Med åbne arme. Det største bidrag kom fra UNFPA, som inden længe blev den førende aktør i Kina, og som i hvert fald de første fem år bidrog med 50 millioner dollars. Det internationale Planned Parenthood (IPPF) bidrog med et mindre, men dog betydeligt beløb på 500.000 dollars, og også Verdensbanken lukkede op for pengekasen i den følgende tid, således at banken i 1996 i alt havde ydet kineserne lån på 22 milliarder dollars.

Hertil kom, at FN's ledelse ikke forsømte at vise sin begejstring for det kinesiske projekt. Blandt andet valgte man i 1983 Folkerepublikken Kina som den første modtager af FN's befolkningspris – netop på et tidspunkt, hvor Kina gennemsnitligt nåede op på 30 millioner årlige indgreb i form af sterilisationer, aborter og oplægning af spiraler – med eller uden kvindernes samtykke. Ligeledes i 1983 optog IPPF det kinesiske familieplanlægningssselskab som fuldgældigt medlem og understregede i den forbindelse, at det kinesiske program var i fuld overensstemmelse med IPPF's egne målsætninger – en erklæring, som Verdensbanken efterfølgende tilsluttede sig.

FRIVILLIGHED ELLER TVANG?

Både de kinesiske myndigheder og UNFPA påstod fra dag ét, at samtlige indgreb skete med kvindernes samtykke. Imidlertid lykkedes det i 2001 et efterforskningshold fra *Population Research Institute (PRI)*²⁴ at få indsamlet et fyldigt bevismateriale, som senere blev forelagt for den amerikanske Kongres.

En første vanskelighed for PRI's hold bestod i, at UNFPA inden holdets afrejse havde nægtet at opgive adresserne på de 32 kontorer, UNFPA på dette tidspunkt rådede over. Alligevel lykkedes det holdet at finde frem til et kontor, som interessant nok havde lokalefællesskab med det officielle regeringskontor for familieplanlægning.

Hertil kom, at holdet ved at tale med befolkningen i dette område fik yderligere vished for, at UNFPA stadig havde et tæt samarbejde med myndighederne. Disse interviews blev optaget på bånd og/eller video. Her blot et typisk vidnesbyrd fra en kvinde, som ventede barn nr. 2, og som flygtede til en naboby for ikke at blive tvunget til at abortere. Da myndighederne ikke kunne spore hende, blev hendes nærmeste familie sat i fængsel i fire måneder og først løsladt efter at have betalt en bøde, der kostede dem hele deres opsparing. Samtidig blev deres hjem delvis ødelagt af familieplanlægningsfunktionærer, der slog hul i gulve og vægge og konfiskerede alt indbo af værdi.

I midten af 1980'erne begyndte det for alvor at strømme ind med lignende vidnesbyrd, som blev bragt af aviser som *Wall Street Journal*, *New York Times* og *Washington Post*. Steven Mosher (se fodnoten), beskrev i 1983 i sin bog "*Broken Earth*", hvad han personligt havde set og erfaret om tvangsindgreb under et længere ophold i Kina. I den anledning blev han interviewet i *60 Minutes* og andre TV-udsendelser, men oplevede samtidig, at reaktionerne var temmelig afdæmpede både fra visse medlemmer af Kongressen og i medierne. Deres holdninger, sagde han efterfølgende, kan sammenfattes i disse ord: "Personligt er jeg modstander af tvangsaborter og ditto sterilisationer, men når alt kommer til alt, har Kina jo et befolkningsproblem".

Som nævnt side 39 indefrøs den amerikanske regering under præsident Ronald Reagan i 1985 den offentlige støtte til UNFPA på grund af organisationens systematiske krænkelser af menneskerettighederne. Det fik imidlertid ikke UNFPA til at ændre kurs endsige indrømme, at tvangssterilisationer og tvangsaborter var en integreret del af det kinesiske befolkningsprogram.

24: PRI er en Pro Life forskningsorganisation, som forsvarede menneskerettigheder i den 3. verden. Den er stiftet af Kinaeksperten Steven W. Mosher, som ved flere lejligheder har vidnet for den amerikanske Kongres.

Nafis Sadik, administrerende direktør for UNFPA 1987-2000

I 1989 vakte det berettiget opsigt, at UNFPA's direktør Nafis Sadik i et interview med den amerikanske TV-station CBS erklærede, at "implementeringen af [befolknings-] politikken [i Kina] og accepten af politikken udelukkende bygger på frivillighed. Der findes ikke sådan noget som en tilladelse til at føde et barn eller andet i den dur".

To år senere, i april 1991, sagde hun i et interview med en kinesisk journalist, at "Kina har al mulig grund til at være stolt af og glad for de bemærkelsesværdige resultater, man har nået på familieplanlægningsområdet i de seneste 10 år. Nu vil Kina kunne videregive sine erfaringer til andre lande" – og det var præcis, hvad der skete i Peru, jfr. s. 35.

Læg hertil, at Nafis Sadik i 2002 ifølge Washington Times modtog en pris fra Kinas statslige kommission for familieplanlægning med tak for godt samarbejde fra 1987 til 2000. Den kvitterede hun for med disse ord:

"Når jeg ser tilbage, fyldes jeg af stolthed over den støtte, UNFPA og jeg har fået fra den kinesiske regering og det kinesiske folk, ligesom jeg også er stolt af, at UNFPA traf den kloge beslutning ikke at give efter for presset udefra, men fortsatte det frugtbare samarbejde med Kina."

Samme år afbrød den republikanske præsident George W. Bush, som havde efterfulgt Bill Clinton, alle offentlige tilskud til UNFPA. Men heller ikke det førte til en kursændring. Tværtimod valgte UNFPA at udvide sine aktiviteter fra 32 til 42 distrikter i Kina. Men i januar 2017 valgte Donald Trump umiddelbart efter sin indsættelse ligesom sine republikanske forgængere at smække pengekasen i, som havde stået pivåben for UNFPA i Obamas regeringstid, men som nu er åbnet igen af den demokratiske præsident Joe Biden.

Påstanden om, at UNFPA ikke medvirker til tvangsindgreb harmonerer også dårligt med en pressemeddelelse fra organisationen den 3. april 2017, hvor det bekræftes, at "man støtter og opretholder samarbejdet med de kinesiske myndigheder om de igangværende fødselsprogrammer, som foreløbig skal vare indtil 2020."

Det bekræftes yderligere af UNFPA's strategiplan fra samme år, hvori det hedder, at "*den vil blive implementeret i overensstemmelse med de nationale retningslinjer, som er udstukket af det kinesiske kommunistpartis 18. centralkomité.*"

I denne sammenhæng bør man ikke undlade at lytte til den amerikanske advokat **Reggie LittleJohn**, som er stifter og leder af den internationale NGO "Kvindes rettigheder uden grænser" (www.womensrightswithoutfrontiers.org), som aktivt hjælper aborttruede kvinder i Kina, og gentagne gange har appelleret til FN om at iværksætte en undersøgelse af UNFPA's lyssky aktiviteter.

SLUT MED TVANGSABORTER?

I 2014 advarede hun i et interview med *Radio Free Asia* mod at tillægge den justering af ét-barns politikken, som officielt blev vedtaget den 1. januar samme år, nævneværdig betydning. "Uanset effekten af denne justering," sagde hun, "ændrer den ikke noget ved det forhold, at det er myndighederne, der bestemmer, hvor mange børn et ægtepar må få, og således heller ikke ved, at kvinder bliver tvunget til at abortere, hvis de ikke overholder de gældende bestemmelser."

I den forbindelse henviste hun til, at de begrundelser, den kinesiske regering har givet for at justere ét-barns-politikken ikke nævner menneskerettigheder med et eneste ord. Der tales kun om "at opnå en afbalanceret befolkningsudvikling" og om at "imødegå udfordringerne fra en aldrende befolkning". Kina har i dag en af verdens ældste befolkninger. 30% er over 50 år.

KØNSSELEKTERING

Samtidig påpegede hun, at justeringen heller ikke ville ændre på, at kinesiske forældre i massivt omfang vælger abort, hvis de venter en pige. "Regeringen", sagde hun, "har lovet at gribe ind over for dette problem, men har foreløbig intet foretaget sig. Derfor er situationen fortsat, at der er mindst 37 millioner flere mænd end kvinder i Kina, hvilket har gjort menneskehandel og sex-slaveri til et stadigt voksende problem." Jfr. side 38.

Om de kinesiske fødselsprogrammer sagde Reggie Littlejohn i 2017:

"Under Kinas ét-barns-, nu to-børns-politik, er kvinder blevet tvunget til at abortere helt frem til niende måned. Nogle af disse tvangsaborter har været så voldsomme, at kvinderne døde under indgrebet sammen med deres fuldbårne barn. Ligeledes er der foretaget brutale tvangssterilisationer, hvor kvinder er blevet mishandlet og invalideret."

Og hun tilføjede:

"Hvorfor har vi aldrig hørt protester fra UNFPA i den anledning? Efter min mening er tavshed om sådanne grusomheder det samme som meddelagtighed."

ETNISKE UDRENSNINGER

I 2018 kom det frem, at UNFPA i samarbejde med IPAS – en NGO, som promoverer og tilbyder udstyr til abort over hele verden – lægger pres på gravide kvinder fra rohingya-folket for at overtale dem til at abortere. Rohingyarene er et statsløst mindretal i Myanmar, hvoraf over 720.000 er flygtet til Bangladesh og nu opholder sig i flygtningelejre i Bangladesh. Ifølge IPAS' talskvinde Sharmin Sultana har organisationen et godt og effektivt samarbejde med UNFPA – Det er en interessant oplysning i betragtning af, at IPAS *udelukkende* beskæftiger sig med abort.

Helt på linje hermed har Kina inden for sine egne mure i længere tid ved hjælp af tvangsaborter og tvangssterilisationer foretaget en systematisk udrensning af uighur-folket, som hovedsageligt er bosat i provinsen Xinjiang,

Da befolkningskontrol blev omdøbt til "seksuelle og reproduktive rettigheder"

Krig er fred, frihed er slaveri, uvidenhed er styrke.
Sandhedsministeriets tre slogans i George Orwells fremtidsgyser "1984"

I 1970'erne begyndte befolkningslobbyens aktører at forlade den ligefremme måde at udtrykke sig på, som vi kender helt tilbage fra Malthus, hvor man uforblømt fremlagde sine planer om at befri denne verden for "det menneskelige ukrudt", som Margaret Sanger senere udtrykte det, og ikke tøvede med at kalde "ukrudtet" for en trussel mod den "civiliserede" overklasse – og i en senere fase – mod de "civiliserede" vestlige samfund som helhed.

Denne nye strategi²⁵, bestod i, at man konsekvent undlod at nævne det egentlige formål med alle former for befolkningskontrol, nærmere bestemt, at begrænse antallet af fødsler især i den 3. verden. I stedet skulle man nu udelukkende tale om kvinders "rettigheder", herunder fortrinsvis deres såkaldte "reproduktive rettigheder".

Men hvad ligger der i dette begreb? Ordet "reproduktiv" betyder: vedrørende det at sætte børn i verden. Derfor kunne man let få det indtryk, at reproduktive rettigheder betød, at alle, der har nået myndighedsalderen, har ret til at gifte sig og få børn, således som det f.eks. fremgår af artikel 16 i FN's Verdenserklæring om Menneskerettighederne fra 1948.

Men i befolkningslobbyens mund betyder det faktisk lige det modsatte: det vil sige *ikke*, at man har ret til at få så mange børn, som man ønsker, men at man ved hjælp af prævention, abort eller sterilisation har "ret" til at *afstå fra at få børn* ved at forhindre, at de bliver født.

Dette "tilbud" formidlede man til befolkningerne i den 3. verdens lande ved at camouflere det som et harmløst løfte om at ville forbedre moderens og barnets helbredstilstand: »Vi steriliserer ikke jeres kvinder for at forhindre dem i at få børn, men for at beskytte dem mod faren for at dø under fødslen.« Det har man siden i befolkningslobbyens indforståede jargon kaldt for "reproduktiv sundhed".

Læg i denne sammenhæng mærke til, at man som allerede antydet kun betjener sig af plusord med det formål at gøre sort til hvidt – ligesom i citatet fra Orwells roman, hvor folk konstant hjernevaskes med "newspeak", så de ikke længere kan finde ud af, hvad der er op eller ned.

"Rettigheder" er noget, vi allesammen gerne vil have og bestemt ikke ønsker at miste. Men hvad er det for rettigheder, man tilbyder? Er det en rettighed at kunne slå sit ufødte barn ihjel? "Sundhed" er også et ubetinget plusord, men hvad sundt er der ved at blive steriliseret eller få en abort? Og endelig er fremmedord som "reproduktiv", som mange ikke umiddelbart forbinder noget med, taget i brug for at tilsløre, hvad tilbuddet helt præcis drejer sig om. Samtidig efterlader ordet et vist indtryk af, at der er tale om noget "videnskabeligt", som man hellere må lade "eksperterne" om at tage stilling til.

Med andre ord: Fagsprog bør man bruge, når man taler til fagfolk – ikke til "patienter", som har krav på at få en ærlig og klar orientering om, hvad man har i sinde at gøre med dem.

25: Kilde: *U.S. International Population Policy: First Annual Report, prepared by the Interagency Task Force on Population Policy*. Washington D.C. May 1976.

Konferencen var fra første færd en styrkeprøve mellem den vestlige kultur og resten af verden.

ET SKELSÆTTENDE MØDE I CAIRO

Den første gang, den nye strategi for alvor skulle stå sin prøve på den internationale arena, var i 1994, da FN afholdt sin globale befolkningskonference i Cairo.

Der var på forhånd lagt op til en konfrontation i og med, at handlingsplanen var udarbejdet af UNFPA's direktør Nafis Sadik i samarbejde med over 100 NGO'er, hvoraf ikke en eneste var imod fri abort. Det viste sig blandt andet ved, at man under diskussionen om illegale aborter, udelukkende foreslog at "løse" problemet ved at bevilge flere penge til abortudbydere og "overtale" udviklingslandene til at afkriminalisere provokeret abort.

Når det sidste kun lykkedes dem at få igennem i begrænset omfang, skyldtes det, at Vatikanstaten²⁶ og en række katolske og muslimske lande gik sammen om at protestere mod abort- og befolkningslobbyens åbenlyse forsøg på at hijacke debatten.

EN STRID OM ORD

I den forbindelse er det vigtigt at bemærke, at der – på dette som på lignende møder – var tale om *en strid om ord* og dermed også om muligheden for at benytte sig af sproglige manipulationer. I dette tilfælde drejede det sig om ordene "*reproduktive rettigheder*", som ikke tidligere var blevet brugt i et forpligtende FN-dokument – til forskel fra begrebet "*reproduktiv sundhed*", som kunne fortolkes som blot en anerkendelse af, at alle kvinder bør have mulighed for at føde under sundhedsmæssigt betryggende forhold.

Bag udtrykket "*reproduktive rettigheder*" lå derimod en mulig anerkendelse af provokeret abort som et middel til familieplanlægning. Hvad var der sket, hvis det var blevet vedtaget? At man dermed *de facto* ville have anerkendt abort som en menneskeret. Det ville have givet FN-bureaukratiet en kærkommen mulighed for at beskyjde lande med en restriktiv lovgivning på dette område for at krænke menneskerettighederne – med alt hvad dette indebærer af stigmatisering og dertil hørende repressalier, som især 3. verdenslande ville være sårbare over for.

Men som sagt skete det ikke. Betød det så, at faren var drevet over? Overhovedet ikke. For et er at have ret og tilmed kunne dokumentere det, noget andet er at *få* ret og ikke mindst få andre til at respektere det.

26: Vatikanstaten er ikke medlem af FN, men har permanent observatørstatus og dermed fri adgang til FN-dokumenter og til at være til stede på møder som dette, hvor dens repræsentanter har mulighed for at påvirke medlemslandenes delegater.

Lad os først se på dokumentationen. Konferencen endte trods alt med et kompromis, fordi det lykkedes at få fjernet de mest kontroversielle formuleringer i slutdokumentet og samtidig i paragraf 8.25 få præciseret, at abort hverken er en menneskeret, et middel til familieplanlægning eller til befolkningskontrol. Her kommer slutdokumentets § 8.25 – fremhævelserne er mine:

*”I intet tilfælde bør abort anbefales som en metode til familieplanlægning. Alle regeringer og alle relevante organisationer med eller uden tilknytning til regeringer opfordres indtrængende til at styrke deres engagement i kvinders sundhed, til at tage sig af de sundhedsmæssige konsekvenser af usikre aborter, som bør betragtes som et vigtigt samfundsmæssigt sundhedsproblem, og til at begrænse antallet af gentagne aborter ved at udbygge og forbedre familieplanlægningsydelser. Forebyggelse af uønskede graviditeter bør altid prioriteres højest, og **alle forsøg bør gøres på at fjerne behovet for at få en abort**. Kvinder, som er uønsket gravide, bør have adgang til pålidelig information og venlig rådgivning. Alle foranstaltninger eller forandringer vedrørende abort inden for sundhedsvæsenet **kan kun besluttes på nationalt eller lokalt niveau** i overensstemmelse med den nationale lovgivning. I de tilfælde, hvor abort ikke er i strid med loven, bør sådanne abort-indgreb foretages under betryggende forhold. I alle tilfælde bør kvinder have adgang til **kompetent behandling af komplikationer** som følge af en abort. Rådgivning efter en abort, og oplysninger om familieplanlægning bør tilbydes umiddelbart efter indgrebet, hvilket også vil bidrage til at undgå gentagne aborter.*

Altså bliver det i denne tekst fastslået, at abort og familieplanlægning er to vidt forskellige ting, at kvinder har ret til en kompetent lægelig behandling både før og efter en abort, og at hvert enkelt land har ret til at fastsætte sin egen abortlovgivning uden indblanding udefra.

Erfaringerne fra eftertiden har ikke desto mindre med al tydelighed bekræftet, at UNFPA og lignende organisationer – og for den sags skyld også FN selv – ikke alene har tilladt sig konsekvent at ignorere § 8,25, men efterfølgende utrætteligt har arbejdet på at få abort anerkendt som en menneskerettighed²⁷. Og da det hidtil ikke er lykkedes, forsøger man sig uden blusel med at indsmugle begreber som ”reproduktive rettigheder” i officielle dokumenter for dermed at skabe et indtryk af, at abort skulle være en internationalt anerkendt rettighed, hvilket på ingen måde er tilfældet²⁸.

Kampen om menneskerettighederne

A propos FN's ovennævnte forsøg på at få abort anerkendt som en menneskeret, besluttede den amerikanske regering under præsident Donald Trump den 19. juni 2018 at trække USA ud af FN's Menneskerettighedsråd. Det begrundede USA's daværende FN-ambassadør Nikki Haley med blandt andet disse ord (*fremhævelserne er mine*):

27: Se f.eks.: <https://www.unfpa.org/resources/cairo-declaration-population-development> Her byder UNFPA på en forkortet udgave af Cairo-erklæringen, hvor enhver omtale af § 8.25 er udeladt.

28: En sådan beslutning ville kræve en vedtagelse i FN's Generalforsamling, som det aldrig er lykkedes FN-bureaukraterne at få skabt et flertal for.

*"Jeg vil gerne gøre det krystalklart, at dette skridt ikke er ensbetydende med, at vi lægger vores ansvar fra os i forhold til menneskerettighederne. Tværtimod tager vi denne beslutning, fordi vores ansvarlighed ikke er forenelig med, at vi forbliver en del af en **hyklerisk organisation, som er blevet et formål i sig selv, og som gør menneskerettigheder til en parodi.***

Det var ikke let for os at træffe denne beslutning, men da denne regering trådte til for 17 måneder siden, var vi allerede bekendt med Rådets kolossale mangler og svagheder. Vi kunne have valgt at trække os ud med det samme. Det gjorde vi ikke. I stedet prøvede vi at tage konstruktive initiativer til at få problemerne løst."

Afsluttende sagde hun:

*"USA har anmodet Rådet om at se sit eget hykleri i øjnene. **Vi har opfordret til, at man ekskluderer nationer, som åbenlyst krænker menneskerettighederne, som f.eks. Venezuela, Kina og Saudi-Arabien,** men alle de krav, vi har fremsat, er blevet ignoreret. Vi føler os således ikke forpligtet til at stå last og brast med en international organisation, som hævder at gå ind for menneskerettigheder, men som samtidig vælger, hvilke mennesker der har gjort sig fortjent til at nyde godt af disse rettigheder."*

Denne begivenhed, som udspillede sig i 70-året for FN's menneskerettigheder, afspejler med al tydelighed det forhold, at den oprindelige forståelse af menneskerettighederne i stigende grad er blevet trængt i defensiven. 1948-erklæringen, som bygger på begreber som "**menneskets iboende værdighed**" og hvert menneskes "**umistelige rettigheder**", møder i vor del af verden ikke længere den samme forståelse hos en ny generation, hvor fleksibilitet og omstillingsparathed betragtes som den højeste dyd, og hvor den såkaldte rettighedstænkning stritter i alle retninger.

I den forbindelse er det vigtigt at huske, at 1948-erklæringen blev vedtaget på en tid, hvor Anden Verdenskrigs rædsler (herunder især tyske og japanske krigsforbrydelser) endnu stod i klar erindring. Derfor var der et udbredt ønske om at forpligte medlemslandene på regler, som kunne forebygge fremtidige ugeringer af samme art.

Lige så vigtigt er det at erindre, at menneskerettigheder, som ordet siger, er universelle rettigheder, som derfor **til enhver tid gælder for alle mennesker.** "Glemmer" man det, har man som udgangspunkt accepteret, at menneskerettigheder er et begreb, som kan fortolkes efter forgodtbefindende af hver ny generation. Det er baggrunden for, at implementeringen af menneskerettighederne i de seneste årtier har udviklet sig til et ideologisk slagsmål.

En af erklæringens "fædre", den franske filosof Jacques Maritain, satte fingeren på det ømme punkt, da en journalist spurgte ham, om det havde været svært at nå til enighed om, hvilke rettigheder der skulle tilgodeses – og han dertil svarede: "Vi er enige om, hvilke rettigheder der skal beskyttes – så længe ingen spørger os *hvorfor.*"

Det billede her
vil de med garanti
ikke kunne stå for!

Den trojanske hest

James P. Grant (1922-1995) i rollen som "børnenes advokat" – en sandhed med modifikationer

Som nævnt s. 45 måtte befolkningslobbyen forlade Cairo uden at have været i stand til at gennemtrumfe de mest kontroversielle dele af deres agenda. Til gengæld var de ikke sene til at indse, at begrebet "reproduktiv sundhed", som ikke var stødt på protester under drøftelserne på konferencen, kunne give dem helt nye muligheder for at retfærdiggøre deres projekt (se også s. 44) både over for offentligheden som helhed, men så sandelig også over for donorerne, som skulle betale gildet. Som UNICEF's daværende direktør James P. Grant allerede havde udtrykt det på Verdensbankens internationale udviklingskonference i januar 1993, skulle den nye strategi bygge på dette slogan:

"Børn og kvinder skal være den trojanske hest i bestræbelserne på at opnå en drastisk opbremsning i befolkningstilvæksten"

Det forbløffende er, at Grant i fuld offentlighed (der var journalister til stede) havde mod til at bruge de gamle grækernes erobring af Troja som et billede på den strategi, der nu skulle tages i brug. For hvad var det, der skete dengang? Kort fortalt, at grækerne byggede en kæmpe stor træhest, hvor en tilpas stor kampstyrke kunne gemme sig, og efterfølgende lod som om, de havde opgivet belejringen og var sejlet bort. Som bekendt gik trojanerne i fælden og trak den imponerende figur ind bag byens mure som et sejrstrofæ. Men da mørket faldt på, og alle havde lagt sig til hvile, stormede de græske krigere ud fra deres skjulested, foranstaltede et blodbad på befolkningen og lagde byen i ruiner.

Alt i alt et ganske godt billede på, hvad der rent faktisk er sket og stadig sker i dag, hvor befolkningslobbyen, udadtil hævder, at dens programmer kun drejer sig om at bedre livsvilkårene for kvinder og børn i den 3. verden, men reelt har til formål at holde befolkningstallet nede ved hjælp af aborter, sterilisationer og mere eller mindre helbredsskadelige præventionsmidler.

ER BEFOLKNINGSKONTROL NØDVENDIG FOR AT BEGRÆNSE ANTALLET AF DØDSFALD BLANDT GRAVIDE KVINDER?

En af befolkningslobbyens oftest fremsatte påstande er, at antallet af dødsfald i forbindelse med fødsler vil stige drastisk, såfremt man skærer ned på bevillingerne til kampagnerne for befolkningskontrol. Med andre ord, hvis USAID og andre lignende organisationer ikke får de nødvendige midler, vil vi komme til at opleve langt flere fødselsrelaterede dødsfald.

Men, indvender Population Research Institute (PRI) i en større undersøgelse (<https://www.pop.org/money-for-nothing>), i virkelighedens verden er det faktisk det stik modsatte, der sker, hovedsageligt fordi befolkningskampagnerne erfaringsmæssigt lægger beslag på sundhedspersonale, som ellers skulle have taget sig af fødsler, men som i stedet får travlt med at leve op til diverse "produktionsmål", eksempelvis det ønskede antal sterilisationer.

Det var præcis, hvad der skete, da Bangladesh på foranledning af Verdensbanken og andre donorer i 1984 indledte et stortilet program for at få nedsat fødselsraten. Her trak SIDA (Sveriges udviklingssamarbejde svarende til vores DANIDA) sig ud af projektet i protest mod, at man bevidst undlod at give kvinder og børn helt basale sundhedsydelser.

Ved samme lejlighed viste det sig, at et øget forbrug af prævention ikke førte til det forventede fald i antallet af dødsfald blandt gravide kvinder, og at 77% af alle dødsfald (ifølge de lokale sundhedsmyndigheder) skyldtes blødninger efter fødslen, blodforgiftninger og sårbetændelser. Mange af disse dødsfald, bemærker PRI, kunne være undgået, hvis kvinderne havde fået den lægelige omsorg, som i vor del af verden ydes i forbindelse med fødsler. Denne kendsgerning har selv UNFPA har måttet bøje sig for – dog uden at det har ændret på, at organisationen fortsat retfærdiggør sine kampagner for befolkningskontrol med, at de nedbringer antallet af dødsfald i forbindelse med fødsler.

Hertil kommer, tilføjer PRI, at befolkningskontrollørerne, når de beregner antallet af kvinder, hvis liv de indirekte har frelst ved hjælp af deres præventions- og sterilisationsprogrammer, glemmer de liv, som *går til spilde som et direkte resultat af de samme programmer*. De fleste præventionsmidler og alle former for sterilisation indebærer en risiko for dødsfald – især blandt underernærede afrikanske, asiatiske og latinamerikanske kvinder. Hvis en nigeriansk kvinde, som har fået oplagt en spiral, dør som følge af akut underlivsbetændelse, eller hvis en steriliseret peruviansk kvinde dør af bughindebetændelse, skal disse dødsfald så ikke trækkes fra i kontrollørernes regnskab over reduktion af antallet af dødsfald?

Det er der mange, der mener, siger Betsy Hartmann²⁹:

"Mange feminister, som beskæftiger sig med befolkningsproblemer, efterlyser en mere rummelig definition på "reproduktiv dødelighed", som ikke blot skulle indbefatte graviditetsrelaterede dødsfald, men også præventionsrelaterede dødsfald."

"Og", bekræfter PRI's leder, Steven Mosher, "sterilisationsrelaterede dødsfald er indtil nu blevet mødt med tavshed. Kontrollørerne er ikke nær så ivrige efter at beskæftige sig med de omkostninger, der er forbundet med deres programmer, som de er med vidt og bredt at publicere deres formodede fordele."

29: Amerikansk forfatter til en række både skønlitterære bøger og debatbøger om centrale samfundsproblemer, hvor hun bl.a. forholder sig kritisk til befolkningskontrol som f.eks. i: *"Population Control: Birth of an Ideology"* (1997) og i *"Reproductive Rights And Wrongs – The Global Politics of Population Control"* (2016).

EN MISLYKKET CHARMEOFFENSIV

I november 2019 arrangerede UNFPA i samarbejde med den kenyanske og danske regering et topmøde i Kenyas hovedstad Nairobi officielt i anledning af 25-året for FN's befolkningskonference i Cairo.

Det egentlige formål med mødet var imidlertid at få kenyanerne overtalt til at tilslutte sig en erklæring, der skulle fylde "hullerne" ud fra Cairo-konferencen, det vil sige først og fremmest få gjort det af med § 8.25 (jfr s. 45-46), som i årevis havde stillet sig i vejen for abort- og befolkningslobbyens initiativer.

Allerede fra begyndelsen blev arrangørerne mødt med kritik på grund af den manglende gennemsigtighed i tilrettelæggelsen af mødet. Helt tydeligt blev det dog snart, hvad det drejede sig om, da anmodninger om at blive akkrediteret fra NGO'er med en konservativ indstilling til abort og befolkningskontrol enten ikke blev besvaret eller direkte afvist uden begrundelse. Dette i strid med, at FN normalt opfordrer NGO'er med forskellige synspunkter til at deltage i konferencer. Her lykkedes det kun tre Pro Life- og familieorganisationer at blive akkrediteret.

Lederen af UNFPA's kommunikations- og strategiafdeling, Arthur Erken, der fungerede som topmødets øverste koordinator, svarede på kritikken i et interview med *Kenya CitizenTV*, at der var "grænser for, hvor mange der kunne deltage," og at man "naturligvis ønskede at sikre sig mod, at enkelte grupper skulle blive for dominerende."

Men det var ikke desto mindre det, der skete, konstaterede Population Research Institute's udsendte medarbejder Jonathan Abbamonte, som var blandt de få ikke-ønskede, der fik mulighed for at overvære mødet. Det var, sagde han, grupper med en helt bestemt holdning til seksualitet og abort, som f.eks. Planned Parenthood, Marie Stopes International, Ipas, Center for Reproductive Rights, Women Deliver og SheDecides, der fik lov til at dominere mødet.

Når det alligevel ikke lykkedes arrangørerne at få gennemtvinget deres agenda, skyldtes det for det første, at de var oppe imod en kompetent og velfungerende kenyansk Pro Life-bevægelse, som var i stand til at gennemskue deres hensigter, og som i tide fik foretaget de nødvendige modtræk blandt andet i form af massive demonstrationer. Således marcherede en imponerende menneskemængde på selve åbningsdagen gennem Nairobi, som efterfølgende kunne overrække præsident Uhuru Kenyatta 87.000 underskrevne erklæringer med ordlyden "ICDP repræsenterer ikke mig".

Religiøse ledere i Kenya tog klart afstand fra topmødets agenda vedrørende emner som fødselskontrol, abort, pornografisk seksualundervisningsmateriale og homoseksualitet, og også fra politisk side blev der sagt fra. Arrangørerne havde oprindeligt regnet med at skulle fremføre deres sag i parlamentet, men blev afvist af et flertal på tværs af partilinjerne, da det gik op for

dem, hvad der stod på spil. John Mbadi, minoritetsleder i parlamentets underhus, udtrykte det således: "Vi er blevet klar over, at disse mennesker sandsynligvis er kommet for at diskutere noget, vi som nation ikke er enige med dem om ... hvorfor skulle vi så tillade dem at komme? Hans politiske modstander, Aden Duale, flertalsleder i nationalforsamlingen, sagde kort og præcist: "Når man træder ind i folks hjem, bør man respektere deres kultur".

Alt dette førte til, at præsidenten samme dag gik på nationalt TV for at forsikre kenyanerne om, at hans regering ikke havde i sinde at acceptere noget som helst, der var i strid med befolkningens værdier og religiøse tro.

Dermed var tæppet i realiteten trukket væk under projektet. Endnu tydeligere blev det, da USA sammen med 10 andre lande den 14. november udsendte en erklæring, der fastslog, at et hvilket som helst dokument, der måtte udgå fra mødet, ville være ugyldigt og dermed ikke forpligtende for medlemslandene.

Det var således en slukøret dansk delegation, der forlod landet anført af den forhenværende ligestillingsminister Karen Ellemann (V), der afslutningsvis holdt en tale, hvor hun blandt andet sagde: "Jeg har meget svært ved at forstå, hvordan nogen i det hele taget kan være imod retten til at bestemme over sin egen krop, sit eget liv, sin egen fremtid."

KVINDENS KROP

Hertil er der at bemærke, at der faktisk ikke er nogen lovgivning i noget land, der forhindrer kvinder i at bestemme over deres egen krop. Karen Ellemanns bemærkning er intet andet end en bevidstløs gentagelse af det mantra, som abortlobbyen har bombarderet os med i det seneste halve århundrede for at forsvare "retten" til abort. Bevidstløs, fordi det åbenlyst strider imod den kendsgerning, at det barn, som i en periode befinder sig i den gravide kvindes krop, *ikke er identisk med kvindens krop*.

Det er ikke desto mindre en videnskabelig kendsgerning, som ingen fagfolk ville drømme om at drage i tvivl, og som bygger på:

- at ethvert nyt menneskeliv i biologisk forstand bliver til i befrugtningøjeblikket som et unikt individ med alle sine gener,
- at der efter befrugtningen ikke tilføres andet end den næring og ilt fra moderen, som barnet i de følgende ni måneder skal bruge for at kunne vokse og udvikle alle organer,
- at det ufødte barn har sin egen vævs- og blodtype, som er forskellig fra moderens, og
- at moderen otte døgn efter befrugtningen udvikler nogle kemiske stoffer, som svækker moderens immunforsvar og således forhindrer hendes organisme i at frastøde det lille fremmedlegeme, som barnet faktisk er.

Hertil kommer, at abortlobbyens mantra bevæger sig på kanten af FN's 1948-erklæring om menneskerettighederne, hvor det i artikel 3 fastslås, at "enhver har ret til liv". FN-konventionen om barnets rettigheder (1989) artikel 6,1, fastslår ligeledes, at "deltagerstaterne anerkender, at ethvert barn har en naturlig ret til livet" og i præambelen til "FN's erklæring om barnets rettigheder (1959)" kan man læse, at, "barnet som følge af sin fysiske og mentale umodenhed har behov for særlig beskyttelse og omsorg, herunder retlig beskyttelse **før** såvel som efter fødslen."

Den sidstnævnte erklæring er ganske vist ikke bindende for samtlige medlemslande, men de tre FN-dokumenter udgør tilsammen et stærkt vidnesbyrd om vores pligt til at beskytte barnet, som man kun kan se bort fra, hvis man bevidst fejlfortolker teksterne og mod al fornuft fastholder, at det ufødte barn, som befinder sig på et udviklingstrin, som vi alle har gennemgået, ikke er et menneske.

Og sidst, men ikke mindst savner vi en forklaring på, hvilken ret danske politikere har til at sparke døren ind hos kenyanerne og andre afrikanske lande for at påtvinge dem vores opskrift på den perfekte familiestruktur. Den ret finder man som nævnt ikke i Cairo-konferencens § 8.25. Samtidig kunne man spørge, om der er en god forklaring på, at vi i 2019 bevilgede UNFPA 91,8 millioner dollars svarende til 557,8 millioner og Marie Stopes International 25 millioner kr. Men, indrømmet, svaret på begge disse spørgsmål kender vi allerede.

Og mens vi nu er ved Afrika ...

... skal det nævnes, at netop dette kontinent i de seneste årtier er blevet det foretrukne mål for den vestlige verdens forsøg på at trække sine såkaldte værdier ned over hovedet på den 3. verdens befolkninger.

Det handler nu som før om befolkningskontrol, hvor især UNFPA og Planned Parenthood støttet af Gates-fonden til stadighed ofrer formuer på at få reduceret fødselstallet i Afrika. Eksempelvis brugte UNFPA alene i 2014 160 millioner dollars i landene syd for Sahara på kampagner for prævention, herunder sterilisation.

UDÆKKEDE BEHOV?

I den forbindelse skal man lægge mærke til, at "nødvendigheden" af at begrænse afrikanernes fertilitet ikke som tidligere begrundes med "befolkningsekspllosionen", men med kvindernes *udækkede behov* for prævention. Lad os se lidt nærmere på dette behov, som bygger på undersøgelser, der (helt korrekt) har vist, at kun 35% af de afrikanske kvinder bruger prævention. Så vidt så godt. Men kan man heraf, som USAID m.fl. har gjort, slutte, at de resterende 65% derfor må have et udækket behov for prævention? På ingen måde.

På en kongres om familieplanlægning i 2014 arrangeret af USAID fik organisationen en overraskelse, da tre forskere fra henholdsvis Genève, Paris og Burkina Faso fremlagde en undersøgelse af kvinders brug af prævention i Burkina Faso.

Heraf fremgik det, at omkring 25% af de kvinder, som ikke brugte p-piller, spiraler eller Depo Provera, i stedet brugte "naturlig familieplanlægning" (NFP), hvilket kunne tyde på, at det såkaldte behov for prævention var stærkt overdrevet. Det skal tilføjes, at NFP ikke var nævnt med et eneste ord i de spørgeskemaer, USAID havde brugt til sin undersøgelse, selv om NFP i de senere år er blevet udbredt i hele Afrika. Tilsvarende var der heller ikke var taget højde for kvinder, som ikke brugte prævention af den simple grund, at de ønskede at få flere børn.

En undersøgelse af forholdene i Tanzania foretaget i 2014 af Population Research Institute har vist, at $\frac{2}{3}$ af kvinder med fire børn gerne vil have flere. Den hyppigste årsag til, at kvinderne

holder op med at bruge prævention er ikke, som man vil have os til at tro, at de ikke har adgang til den prævention, de har brug for, men at de gerne vil være gravide.

Den næsthypigste årsag er de bivirkninger, der er forbundet med de mest almindelige former for prævention, og den tredjehypigste, at de er blevet gravide.

Lægger man disse tre begrundelser sammen, udgør de i alt 70%.

DET SIDSTE ORD

Som afslutning på denne omtale af afrikanernes aktuelle situation – og som afslutning på denne bog – vil jeg overlade ordet til grundlæggeren af organisationen *Culture of Life Africa*, Obianuju Ekeocha, som i sin bog fra 2018 "*Target Africa – ideological neocolonialism in the twenty-first century*" dokumenterer, hvordan befolkningslobbyen til stadighed angriber afrikanernes kulturelle og religiøse værdier, herunder deres ret til at sætte børn i verden.

Jeg har især valgt at citere fra de afsnit af bogen, hvor hun skildrer afrikanernes forhold til familien, fordi de her viser os det positive alternativ til den materialistiske og egocentrerede livsstil, som i årtier har sat sit præg på den vestlige verden:

"Jeg er mine forældres sjette barn. I min barndom var jeg omgivet af børnerige familier som min egen. Og selv om vi på ingen måde var velhavende, var vores forældre glade for at tage imod mange børn. Vi behøvede aldrig at tvivle på, at vi var dyrebare for vores forældre, uanset om vi var planlagte eller ej. Det var åbenlyst, at de så os som Guds gave til dem.

Afrikanerne er det mest børnevenlige folkefærd i verden. Det er nok den egentlige grund til den udbredte modvilje over for befolkningskontrol i ellers nok så forskellige afrikanske samfund ...

"For mange afrikanere er børn og børnebørn en tryk og stabil kilde til kærlig omsorg i alderdommen, i modsætning til befolkningskontrol-entusiastene, der ikke ser dem som andet end en konstant kilde til forurening og CO²-udslip. Selv blandt de fattigste i den 3. verden bliver et barn betragtet – ikke blot som en mund, der skal mættes, men som en gave til familien og samfundet."

Den mest værdifulde gave, afrikanerne kan give verden lige nu, er vores dybt rodfæstede livskultur. De fleste afrikanere har i kraft af deres tro og tradition forståelse for menneskelivets ufattelige værdi, kvindekønnets skønhed, moderskabets nåde, ægteskabets velsignelse og den gave, som børnene er. Alt dette er under voldsomt angreb i størstedelen af den vestlige verden, hvor abort er tilladt, hvor fertiliteten betragtes som en kilde til besvær og behandles, som om den var en sygdom, hvor moderskabet bliver nedvurderet og ægteskabet omdefinert.

I bogen redegør hun også for det problem, at pengestærke organisationer oversvømmer Afrika med præventionsmidler uden at bekymre sig om de bivirkninger, de mest virksomme præparater udsætter kvinderne for. Det er især milliardærparret Bill og Melinda Gates, der har engageret sig i dette projekt. Det fik Obianuju Ekeocha til at sende et åbent brev til Melinda Gates, hvor hun foreslog hende og andre donorer at støtte formål, som svarer til afrikanernes ønsker og reelle behov som f.eks. et bedre sundhedssystem, madprogrammer i skolerne, bredere adgang til videregående uddannelser, kvinders muligheder for at starte såkaldte mikroværksteder m.m.

I sommeren 2018 sendte hun endnu et åbent brev, denne gang til medlemmerne af det britiske underhus forud for en debat om emnet "adgang til reproduktive rettigheder i hele verden".

Obianaju Ekeocha
er forsker med speciale i biomedicin,
født i Nigeria og bosat i
Storbritannien, forfatter og grund-
lægger af *Culture of Life Africa*, som
gennem forskning, oplysning og
undervisning arbejder for at forsvare
menneskelivets værdighed.
Som foredragsholder har hun
besøgt 17 lande og talt i FN.

Her påpegede hun blandt andet, at man, selv om kolonitiden er forbi, "alligevel ser englændernes fodaftryk overalt, eftersom de hører til blandt de mest begejstrede fortalere for såkaldte "reproduktive rettigheder".

"Min bøn til jer i dag," skrev hun, "er, at I holder en pause og forlader underhusets ærværdige haller og i stedet tager jer tid til at besøge afrikanske hjem, landsbyer og mindre byer for der at lytte til de mennesker, I taler om, så at I kan lære deres værdier at kende og komme til en forståelse af, hvorfor de betragter hvert eneste ufødte barn som "onyinyechi" – som en gave fra Gud."

